EDGAR WALLACE

GIUVAERELE COROANEI

CAPITOLUL

„Jos... Armele!"

Treizeci şi una de puşti căzură dintr o singură mişcare, treizeci şi una de mâini înmănuşate In alb ca mişcate de un meoamism nevăzut, se lipiră de vipuşca a treizeci şi unu de pantaloni. Nomişcat, în poziția „de drepți", şiiul de tunici stacojii şi de. Căciuli de blană de urs stătea într'o aliniere impecabilă, lntr'un crescendo de tunet fanfara execută ultimele măsuri ale marşului şi se opri în clipa când cei patru codoşi dispăreau In dosul coltului marelui turn alb.

— Rupeți rândurile 1

Cu un sunet uscat, Bobbie Longiellow băgă în teacă lama subțire a săbiei sale, îşi. Puse bine monoclul în orbită şi îşi aruncă privirea spre silueta scundă a capelei Sfântului Petru „ad vincula", care părea că ațipeşte sub văpăile acestei dimineți de vară. După câteva clipe i se păru că o doamnă corpolentă şi de înălțime mijlocie se apropiase de el cu ghidul în mană. Sergentul detaşamentului Uâtea la câțipaşi uepărtare în pozijia „de drepți". In spatele măscii obrazului său pârlit, părea că râde pe înfundate.

— Te rog_ domnule...

Fața doamnei grase, era şi ea umflată, congestionată, prietenoasă

EDGAR WALLACE

GIUVAERELE COROANEI

CAPITOLUL

„Jos… Armele!”

Treizeci şi una de puşti căzură dintr o singură mişcare, treizeci şi una de mâini înmănuşate In alb ca mişcate de un meoamism nevăzut, se lipiră de vipuşca a treizeci şi unu de pantaloni. Nomişcat, în poziţia „de drepţi”, şiiul de tunici stacojii şi de. Căciuli de blană de urs stătea într'o aliniere impecabilă, lntr'un crescendo de tunet fanfara execută ultimele măsuri ale marşului şi se opri în clipa când cei patru codoşi dispăreau In dosul coltului marelui turn alb.

— Rupeţi rândurile 1

Cu un sunet uscat, Bobbie Longiellow băgă în teacă lama subţire a săbiei sale, îşi. Puse bine monoclul în orbită şi îşi aruncă privirea spre silueta scundă a capelei Sfântului Petru „ad vincula”, care părea că aţipeşte sub văpăile acestei dimineţi de vară. După câteva clipe i se păru că o doamnă corpolentă şi de înălţime mijlocie se apropiase de el cu ghidul în mană. Sergentul detaşamentului Uâtea la câţipaşi uepărtare în pozijia „de drepţi”. In spatele măscii obrazului său pârlit, părea că râde pe înfundate.

— Te rog_ domnule…

Faţa doamnei grase, era şi ea umflată, congestionată, prietenoasă şi ofiţerul remarcă că ea era în posesia unei guşi în triplu exemplar şi un nas de o înfăţişare mai mult masculină.

— Puteţi să-mi spuneţi unde e mormântul lui Jear. =ş Grey?

— Mormântul cui?

— Al lui Jane Grey, domnule.

Bobbie aruncă spre sergent o privire încurcată, în timp ce degetele sale îi chinuiau cele câteva fire de mustaţă.

— Ţi-ai aruncat? Fuh… Ţi-ai aruncat o privire în cimilir? Spuse el încet, aşteptând ca inferiorul său să-i vină în ajutor.

— Care cimitir, domnule?

— Ati făcea mai bine să vă informaţi la un gardian, doamnă".

Erei prima zi de serviciu la tum a tânărului ofiţer? I acest lucru nu-i lăcea nici o plăcere. Simţea o ură pentru lempeintura prea rkUocrttt, pentru tunica sa stacojip proa lipită pe corp şi mai ales pentru odioasa câcâulfl de urs care-l făcea să năduşească. In adevăr, în acea clipă, locotenentul Robert Longfellow ar fi dorit să fie orişicine, sau chiar orişice… În afară de ofiţer inferior în regimentul de gardă Berwick al Majestăţii Sale.

Doamna cea grasă îşi cercetă din nou ahidul

— Unde se găsesc bijuteriile coroanei? Vestitele pietre scumpe ale coroanei?

— In casetă, iubită doamnă, răspunsa Bobbie cu promptitudine. Din fericire, în acea clipă, apăru un ghid adevărat, care, spre nespusa uşurare a ofiţerului, se însărcina cu vizitatoarea şi o conduse spre turnul Warkefield.

— Ce plictiseală a dracului 1 murmură Bobbie. Ce aştepta să-i spun, sergent?

— Nimic (sir, răspunse sergentul.

Şi faţa lui Eobbie se lumină.

Intră în corpul de gardă, îndreptându-se spre apartamentele sale particulare, în timp ce doamna Ollorby îşi urma vizita. Şi totuşi, doamna cea grasă cu faţa rumenă se interesa în adevăr, tot atât de puţin de bijuteriile

coroanei cât se interesa de nefericita crinţesă al cărei cap graţios căzuse abea la câţiva metri de locul unde se desfăşurase durerosul interogatoriu al locotenentului Longfellow.

Se găsea totuşi în tumul Londrei, în aceea dimineaţă c altă vizitatoare care ofta de emoţie din pricina tristului destin al lui Teane Grey. In picioare lâgă lanţul care împiedică pe curioşi să calce în picioare mica lespede pătrata pe care avusese loc sacrificiul. Hope Joyner privea la simpla inscripţie gravată pe p. -ahă. Apoi, ea ridică ochii spre capela mică unde tânăra femeie îşi dormea somnul din urmă.

— Săraca… Săraca de ea, murmură ea încet.

Şt Richard Hallov/eâl r.'avu nici cea rr>r! Rr; -ă peftă de a surâde.

Nu avea oare sub ochi imaginea tinereţe! Plângând tinereţea? Putea să tadmire un profil peutect o siluetă şi mai graţioasă în emoţia ei, un obraz dulce fără nici un defect, ieşind în relief pe fondul întunecat al pereţior înegriţi de ani.'

— Da, e oribil, nu e aşa? Dacr Hope, dece vrei leapărat să întristezi această dimineaţă minunată?

Ea îi surâse, punându-i mâna pe braţ.

— Sunt stupidă, Dick. Iţi făgăduesc că no voiu mai face… Această strălucitoare creatură nu e oare Bobbie?

Silueta uscăţivă a oiiţerului de gardă se ivise pe un balcon.

— E Bobbie. S'a reîntors ieri seară din permisie şi azi are întâia experienţă a serviciului gărzii turnului.

Râse amuzat.

— Pentru întâia dată, te văd râzâd azi, îi spuse ea.

Ar fi putut răspunde că tocmai *în acea dimineaţă avea destule motive ca să nu surâdă, dar preferă să tacă.

Dick Holloweu, în uniforma sa neagră bine lipită pe corp, ce era înveselită numai de centura stacojie, însemn al gradului său, îşi întrecea tovarăşa cu un cap. Avea o faţă cu trăsături energice şi line, ochi cenuşii şi o privire dreaptă;

era Im silueta sa mlădioasă ca şi în înfăţişarea sa mândră, ceva ailştic, gata de a se preface în orice Clipă într'un salt aprig.

El reîncepu:

— 6 —

— Ţi-am arătat totul acum. Nădăjduim» că aceet ÎUGTU ne va Mec să pierdea» întreaga zi.

Fia râse:

— Nu e adevărat din clipa în care ordonanţa a venit să-ţi spună ceva, eşti nerăbdător să scapi de mine. Te aşteptă un vizitator, nu e aşa?

Înainte ca el să-i ii putut răspunde, ea urmă:

— Sunt foarte curioasă din fire şi de altfel cunosc turnul… Dar aveam o poftă nebună de a te vedea In uniformă.

Mergând încet, străbătură povârnişul dulce ce duce la poarta Leului şi se opriră împreună pentru a privi tristul gard de lemn, îndărătul căruia curge fluviul.

— Poarta Trădătorului…

Îşi urmară drumul^ trecură prin faţa sairtinelelor care prezintau armele şi în curând ajunseră în marea piaţă Tower Hill.

„Maşina tinerei fete veni să se oprească lângă trotuar. Diek deschise portiera.

— Când o să te revăd?

Ea surâse:

De fiecare dată când vei voi Aduţi aminte că numele meu e în caTtea de telefon şi că adoi să mănânc la Embasjsy.

— Ce o să faci acuma?

• Că făcu o mică strâmbătură.

— Am perspectiva să înfrunt în curând o mtrevedere destul de neplăcută, spuse ea privindu-l în adâncul ochilor.

Şi el era aşteptat şi trebuia să aibă o întrevedere neplăcută. Dar nu o spuse tinerei fete.

El aşteptă, înainte de a se întoarce, oa nxrşlna aă fi dispărut; apoi, cu faţa gânditoare se reîntoarse pe acelaş drum şi străbătu podlşca oaie trece vechiul şanţ.

La intrarea locuinţei sale, Brill, ordonanţa sa/u aştepta.

— Domnul acela mi-a cerut să vă caut, sir. Spune că csre o întd'aire.

Dick Hallowell înclină încet capul.

— N'o să am nevoie de rine timp de un sfert de oră, Brill.

Dar n'ar fi rău, dacă ai sta aci şi dacă cineva întreabă de mine, vei răspunde că sunt foane ocupat.

— Bine sir Bichard.

— Şi, spune-mi, Brill, domnul… Acela ţi-a vorbit de… El însuşi?

Brill avu o clipă de şovăire.

— Nu, sir. Părea destul de rău dispus… Mi-a spus că vă puleţi socoti fericit de a avea aşa o locuinţă.

Din nou, şovăi.

— Asta e tot, s*r… A început apoi să mormăie. Găsesc că are o mare îndrăsneglă de a veni aci pentru a critica totul. După cele pe care Te-am văzut nu e lucru mare de capul lui.

— Da, Brill… Nu e lucru mare…

Dick urcă scara de piatră şi se opri în faţa unea uşi, pe care o deschise dintr'o îmbrâncitură.

Un om era în picioare în faţa ferestrei confortabiîulv. I salon al lui Dick Hallowell şi părea abş. ~contemplaţia unui grup care manevra

— 8 – în curte. Faţa sa, pe jumă+ate întoarsa spre tânăr, era subţire şi necăjită; hainele sale erau uzate şi ghetele cu tocurile roase, arătau cât erau de Întrebuinţate. Totuşi, trăsăturile şi ţinuta sa arătau o stranie asemănare cu acetea ale ofiţerului care-l privea în tăcere.

— Hello.

Se întoarse cu un mormăit pentru a privi pe noul venit şi furişă în această cercetare o nuanţă duşmănoasă.

— Hello… Dragul meu frate 1!

Dick nu răspunse nimic Când se găsiră faţă în faţă asemănarea deveni şi mai vădită, cu toate că nu era desăvârşită. Desigur, dacă Graham Hallowell ar fi ajuns să oprească ou totul asprimea vocei sale, nimic nu ar fi permis

ca să fie deosebiţi unul fgţă.de celălalt; dar Graham uitase cu toiul arta blândeţei; uitase că într'o z; o universitate se mândrise de a avea în el pe cel mai strălucit elev. Ceeace îşi aducea numai aminte, era că era un om persecutat de soartă, un om care nu avusese niciodată „norocul” săuAjunsese la vârsta în care nu-ţi mai aminteşti decât de durerile şi amărăciunile vieţei.

— Primirea ta e tot aşa de entuziastă ca deobiceiu, sir Richard, mormăi el şi aş face prinsoare că nu t. i nici măcar gândul de a mă pofti Ia popotă, nu e aşa? Îmi dai voie să-ţi prezint, frate, pe Graham Hallowell, 5esit ieri din închisoarea Dortmoor, căruia i-a* ':' a plăcere să-ţi povestească câteva istorioara asupra iaduluâ ocnei. Vocea i se aprinse. Dick „ ' ^ădu seama că băuse prea mult şi că se găsea într'una di» teribilele sale crize de ură.

— Chiar şi servitorul tău crede că are dreptul de a se purta cu mine ca şi cu un lepros.

— Nu eşti altceva, murmură Dick cu o voce liniştită, dar lămurită. Un lepros… Astfel ai putea fi definit. Graham. Ceva impur şi nesănătos pe care oamenii având o oarecare demnitate, îl ocolesc cu grijă., ceva neomenesc, care n'are niciuna din calităţile, care i-ar îndreptăţi existenţa în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. Şi nu vei mai striga când îmi vorbeşti; căci dacă nu, o să te iau de ceafă şi o să te asvârlu afară. E limpede?

Omul avu o şovăire.

— Nu lua aceste lucruri în seamă, Dick… Poate că am băut prea mult azi dimineaţă, dragul meu., dar gândeşte-te la ceeace ai simţit ieşind din închisoare abea de douăzeci şi patru de ore. Pune-te în locui meu…

Dick îl întrerupse deodată.

— E imposibil… Nu pot să concep ce aş fi sim- • $t dacă purtarea mea, m'ar fi făcut să merit înehisoareaj pronunţă el cu răceală. Nu am destulă Imaginaţie… Cât „despre a mă pune în locui tău”, nu mă pot vedea drogând, pentru a-l fura, pe un tânăr ofiţer din gardă care avusese încredere în

tine, deoarece erai fratele meu vitreg. Nu pot să mă văd apoi răpind soţia unui om cinstit pentru a o lăsa apoi fără mijloace la Viena. Şi sunt încă atâtea lucruri care nu mi le pot imagina.

Ce vrei dela mine, în adevăr?

— Nu urai am un ban, murmură Graham întunecat. Credeam că voiu putea trece în America…

Tânărul râse scurt, dor totuşi fără nici un pic de veselie.

— Gât vrei?

— Hml cred că preţul trecerea spre New-York…

— Şti foarte bine că n'o să fi lăsat să intri în America cu un cazier judiciar ca al tăuPoate miraş putea lUa alt nume…

— Nu, nu vei pleca şi nici n'ai de gând să te îmbarci.

Dick se aşează la birou, deschise un sertar din care scoase un carnet de cecuri în oare completă câteva nume şi cifre:

— Uite! Ai un cec de cincizeci de lire. Sunt ultimii bani, pe care-i vëzi delà mine. Şi dacă crezi ca mă vei sili să-ţi mai dau, venind aci să faci scandal, te înşeli. Colonelul şi camarazii mei de regiment cunosc tot adevărul asupra ta şi tânărul pe care l-ai excrocat e chiar acum de gardă. Dacă mă plictiseşti, fac să te aresteze… Mă înţelegi?

Graham Hallowell îşi băgă cecul în buzunar.

— Ai o inimă de piatră (gemu el. Dacă tata ar fi ştiut…

— Tata e mort, din fericire, murmură Dick cu gravitate. Totuşi a ştiut destul pentru a muri întt'o criză cardiatică. E ceva pe care nu ţi-o voiu ierta Graham.

Graham oftă adânc. Numai teama îl făcea să-3! Stăpânească furia ce-l aprindea. Dorea cu pasiune să rănească, să sfâşie, să umilească acett frate vitreg, oarei ura într'atât. Dar îi fpsea curajul.

— Privind pe fereastră, te-am văzut vorbind ou o încântătoare tânără.

— Taci, îi tăie vorba Dick. Nu voiu primi niciodată să vorbesc cu tine despre orice femeie de treabă.

— Foarte bine, ck 1 (Graham redevenise furios Şi violent). Pusesem înmoi o întrebare… Diana ştie?

Ofiţerul merse spre uşă, pe care-o deschise brusc.

— Uite-ţi drumul…

— Diana…

— Diana nu md priveşte. Te rog să-ţi aduci aminte de acest lucru. Şi în primul rând, mi-e groază de cei cari o înconjoară.

— Vorbeşti de mine?

Cu un semn din cap, Dick arătă scana fratelui său. Cu un obraznic scuturat din umeri. Graham • recu pragul.

CAPITOLUL II.

Soneria telefonului sună pentru a treia oară. Atunci abea, Diana Martyrt întinse plictisită braţul pentru a ridica receptorul. Ştia dinainte cine o chema: Colley, probabil ursuz şi gata de a pierde câteva minute în plângeri inutile, deoarece Diana îl făcuse să aştepte.

— Credeţi-mă că dacă am fi ştiut că Alteţa Voastră Serenisimă ne cheamă, ne-am fi repezit la întâia sonerie murmură Diana cu o voce care nu prevestea bine. Nimic bine^ în orice caz, pen: -u Colley care nu putea suferi sarcasmul.

— Poţi să vi la Ciro's pentru masă? Întrebă el.

— Imposibil 1 Mănânc JU Graham Hallowell.

Această noutate era desigur o surpriză pentru Colley.

— Haiioweâl 1 Nu te aud bine. Fumezi, Diana?

— Nu, dar se vede că pronunţ cuvintele destul de rău. Perspectiva de a ii singură cu un domn care a ieşit de curând din închisoare e desigur destul de deprimantă. Nu e desigur asemănător modelului clasic, ştii

_ 4 5 r -

— In primul rând, nu a fast condamnat pe nedrept.

— Ascultă Dianetta…

Ea îl opri cu furie.

Nu-ţi dau voie să mă numeşti Dianetta.

— Diana. Patronul vrea să te vadă. El mi-a spus-o.

— Ei bine, spune patronului că nu vreau să-l văd eu, răspunse ea liniştită. Un criminal pe zi, e destul 1

În acea clipă, Dombret, servitoarea, bătu încet Ia uşă.
— Vreţi să primiţi pe miss Joyner, domnişoară?
— Miss Joyner… Eşti sigură?
— Da, domnişoară, o tânără încântătoare.
— Pofteşte-o.
Dombret ieşi din odaie.
— Miss Joyner…
Diana înainta, cu mâna întinsă şi cu fermecăioi rul ei surâs ce-i lumina faţa, deobiceiu atât de palidă. Ea îşi cunoaştea puterea de seducţie, avea în ea însăşi o încredere desăvârşită şi avea în acelaş timp conştiinţa sigură a eleganţei sale, atât cât şi a splendoarei părului ei cărămiziu.
— Ce drăguţ din partea dumitale, miss Joyner.
Hope Joyner luă mâna pe care cealaltă iro întindea şi privirea limpede a ochilor ei cenuşii se întâlni, fără a se colora cu cea mai mică nuanţă de ostilitate sau de bănuială cu aceea a Dianei.
— Îmi era teamă oa vizita mea să nu vă facă plăcere, murmură ea.
Aceasta era deci Hope Joyner. Era încântăroawţ.
Dlcmcx critic sever, foarte greu de satisfăcut, nu putu să găsească nici un defect: nici în siluetă, nici în voce, nici în carnaţia celei oare o vizita.
— Sunt încântată, dimpotrivă. Aşezaţi-vă, vă rog.
— Am primit o scrisoare dela domnia voastră… O scrisoare destul de curioasă, pronunţă încet Hope Joyner. Poate aş putea să v'p citesc… Aţi uitat, desigur, ceeace conţinea.
Diana nu avea obiceiul de a uita astfel de lucruri; ea nu făcu totuşi nici o obiecţie7 mulţumindu-se să privească pe tânără cu un aer liniştit, în timp ce aceasta îşi scotea din poşetă un plic mare din care scoase o foaie de hârtie de scrisori cenuşie. Fără altă introducere, începu să citească: „Dragă Miss Joyner, Sper că n'o să mă învinuiţi de obrăznicie, dacă vă spun despre ceva care mă priveşte foarte mult. Vă cunosc destul pentru a şti că nu veţi abuza de încrederea oare v'o dovedesc astfel. Iată, pe scurt,

dezagreabila situaţie în care mă aflu: înainte ca să intraţi în scenă, eram logodită cu sir BJch. Hallgwell, cu toate că acum suntem certaţi din pricina unei afaceri de familie, care nu • 'ar interesa. Aţi fost des întâlnită în tovărăşia sa în ultimul timp şi lumea vorbeşte de d-voastră fără bunăvoinţă, întrebându-se cine sunteţi, de unde veniţi şi care e familia d-voastră. Dar toate astea ai'au nici o însemnătate pentru mine faţă de… Se opri o clipă pentru a întoarce pagina.». do propriile mele nădejdi de fericire. Q ius besc pe Dick din suflet şi mă iubeşte şi el; cu toate că, pentru moment, abea ne vorbim. Mi-ar fi permis să fac apel la generozitatea d-voastră şi aş putea nădăjdui că d-voastră ne veţi da ocazia de a lega din nou legăturile de prietenie afectuoasă, care ne unea?”

Tăcu şi puse din nou scrisoarea în poşeta p© care o închise liniştită.

— Cred că această cerere n'are nimic prea curios, murmură Diana cu răceală.

— Îmi cereţi, într'un cuvânt să mă dau la o parte, ca să vă fac loc, nu e aşa? Urmă Hope cu vocea ei liniştită şi tăioasă. Dar dece aş face-o?

— Puteţi chiar d-voastră să faceţi să se nască ocaziile de a relua relaţiile cu Dick. Şi cred că aşteptaţi prea mult dela mine.

Diana gânditoare îşi muşcă buzele.

— Această Scrisoare e ridicolă, o mărturisesc, dar nu eram în starea mea normală când am scris-o. Dealtfel, faptul că sunteţi o prietenă de-a lui Dick, nu vrea să zică că îl iubiţi şi d-voastră.

Hope scutură din cap.

— Nu am vrut să spun asta. Ţiu numai să vă întreb dacă vă făuriseţi o idee exagerată a facultăţei de sacrificiu de care sunt în stare.

Diana închise pleoapele.

— Vreţi să spuneţi că îl iubiţi?

Hope înclină capul fără a tresări:

— Exact.

Sinceritatea mărturisirei înăbuşi pe Diana, care râmase, câteva clipe, fără a putea spune im cuvânt.

— Ce mişcători sfârşi ea prin a murmura.

Ea urmă:

— Deci; trebue să cred că cererea mea, totuşi destul de îndreptăţită, nu o să schimbe… Ambiţioasele d-voastră proiecte?

— E un lucru atât de ambiţios, întrebă Hope cu un aer de nevinovăţie care zăpăci pe cealaltă, ca să ai afecţiuni sau iubire pentru Dick Hallowell?

Diana se silea să se stăpânească. Nu nădăjduise mult bine în urma' trimiterei scrisorii, scrisă în adevăr, sub impulsiunea unui capriciu. Voise poate să rănească pe Dick Hallowell,. Sau cel puţin să-l tulbure. Dar azi, prezenţa Dianei înaintea ei, i se părea o sfidare. Şi Diana era o persoană, care era mai bine să nu fie sfidată

— O să vă arăt ceva.

Tânăra femeie ieşi, din odaie şi reveni câteva secunde mai târziu ţinând în mâă o mică cutiuţă în piele. Apăsă pe broască; capacul se ridică deodată, lăsând să se vadă un inel cu trei briliante, pe care Diana îl puse cu sila în mân-a vizitatoarei sale.

— Citeşte, te rog, inscripţia înscrisă înăuntrul acestui inel.

Fără să vrea tânăra ascultă, cu toate că în sinea ei nu simţea nici cel mai mic sen'imerit de curiozitate. Înăuntrul inelului erau înscrise aceste cuvinte: Dick lui Diana 1932”.

— Ce spuneai? Murmură Diana.

— Un inel de leaodnă.

— 17 —

Diouier apiecd capul. Haspe o privea, puţin stan-* jenită.

— Este acesta un argument mal puternic decât toate celea pe eare le-aţi întrebuinţat pentru a mă sili să opresa relaţiile mele ou Dick? Ştiam că aţi fost logodiţi… Mi-o spusese. Dar oei mai mulţi oameni nu se logodesc de mai multe ori? Fiind sinceră, domnişoară Martyn, nu ştiu dacă

mă port în această clipă cu cinism a au cu înţelepciune, dar vă aşteptaţi oare oct eu să primea© să numai văd niciodată pe Riehard Hajlowett?

— Mă aştept să vă văd iăeând oeeaa» vă vc* face plăcere, răspunse Dignaqu un to» destul dat ocru.

Ea ridică din umeri.

— E desigur o chestiune de gust şi de bună educaţie. Nu vă puteţi gândi totuşi că voiu reselva această problemă pentru d-voastră?

Ochii ei nu părăseau poşeta lui Hope.

— Am fost poate imprudentă scriindu-vă acea* stă scrisoare. Daţi-mi-o înapoi, vă rog.

Din nou, privirile IOT se încrucişară. Cu un gest rapid, Hope deschise punga, scoase scrisoarea pe care o rupse în patru bucăţi, pe oare le puse pe masă. Apoi, după un scurt semn din cap, ea se ridică şi ieşi din odaie. Di ana era mirată de sun* ţamintele, ce ©rau în ea; nu-şi dădea încă s&qmat ce o determină în mod inconştient, cum să se poarte. De ani de zile nu se mai gândea la Dicle Halloweli şi rolul pe care-i jucase el în viaţa sa îl părea atât de depărtat, atât de şters în cetite trecutului…

Mai încerca să pună lânduială în sufletul ei, când intră Dombeit în odaie pentru a anunţa un vizitator, care de altfel urmase pas cu pas, servitoarea.

Diana se aşezase pe o canapea aproape de feteastră, de unde se vedea ceeace se petrecea în stradă. Cu braţele încrucişate cu un deget fin şi alb pe buze, ea privea fără îngăduinţă la personagiul sdrenţăros, care intra. Acesta tăcea, având pe buze Un surâs răutăcios şi având mâinile în buzunare. După ce Dombret ieşi, Diana se întoarse spre el:

— Poţi să-mi explici?

— Să-ţi explic ce?

— Ce înseamnă această ţinută sdrenţăraaeă?

Graham Hallowell rânjind, aruncă o privire a> supra îmbrăcămintei sale murdare şi distruse:

— Am uitat să-mi schimb costumul.

Ea dădu din cap:

— Ah I Ai vizitat pe ilustrul Riehard. Şi ilustrul Riehard a fost mişcat de sărăcia ta?

Fără a răspunde, ©1 se aruncă pe divan, scoase din buzunar un pachet de tutun şi o foaie de hârtie şi apoi începu să-şi facă o ţigară.

— Există vreun motiv oarecare, pentru card vrei să te arăţi în Curzon Street îmbrăcat ca o sperietoare? Mai bine te vestesc chiar acum că acest lucru nu mă mişcă pe mine…

— Nici pe el, răspunse el încet aruncând spre plafon un nor de fum. Tot ce am putut scoate a fost un biet cec de 50 de lire. Eram gata să i-l arunc In obraz.

— Dar te-ai abţinut, nu e aşa?

De muit timp el nu se mai înfuria de tonul batjocoritor ai Dianei. Desigur fusese un timp în care astfel de batjocoriri îl făceau nebun de furie. Dar timpul acesta ana departe azi 1

— Credeai desigur, că-ţi va satisface toate ce* rinţele, numai pentru o se scăpa de tine. Şi bine înţeles, nu s'a întâmplat acest lucru. Ah. 1 Dacă cd cunoaşte pe Dick, cum îl cunosc eu 1

— II cunosc prea bine, mormăi el, e un fariseu.

Ea nu răspunse numaidecât. Dinţii ei albi muşcau buza de jos.

— Farisea T desigur nu. Dick nu e deloc fariseu…

Se opui puţin şi apoi reîncepu:

— N'a vorbit de mine?

Mi-a spus numai că nu ţine să audă vorbindu-se de tine… Dacă asta îţi face plăcere…

Ea aplecă capul.

— Văd deci că ai avut grija să vorbeşti tu de mine?

— Are o nouă prietenă, urmă Graham fără a se tulbura. E iermec ăt oare. I-am văzut îndrăgindu-se lângă lespedea de execuţii.

Diana păru indiferentă la acesi lucru. El se hotărî cu greu să-i pună întrebarea, care voise să t-o pună deja cu o seară

mai înainte, dacă dutofsA. Nu i-ai îi lipsit deodată Tânăra femeie îi inspira totdeauna un slab sentiment de teamă.

— Ai un apartament minunat, Diana. Dor, daca amintirea nu mă înşeală, cama am plecat locui ai puţin mai modest… Ştiam că te-ai mutat, dar aasastâ bogăţie mă încremeneşte.

—.20 —

Veniturile ei, el o ştia, nu depăşeau în fiecare an câteva sute de lire, deci abea ar fi trebuit să aibă cu ce plăti acest somptuos apartament. Desigur, ea mai scria din când în când câteva ariir* cole; dar lenevia ei naturală nu-i dădea voie să câştige prea mult din meseria ei de jurnalistă.

— Bânueşti lucrurile cele mai reîe, nu e aşa? El bine, linişteşte-te. Am de lucru acum. Ai auzit vorbindu-se de prinţul de Kishlastan?

El dădu din cap.

— Sunt agentul lui de publicitate, urmă ea rece şi această muncă îmi dă anual patru mii de lirvre. ^ Cred că banii sunt cinstiţi câştigaţi. Prinţul trebue să-şi potolească dorinţa de răzbunare faţă de lumea întreagă şi mai ales faţă de acest guvernământ. Colley Warington mi l-a prezentat acum doi ani. Colley încercase să sângereze serios pe ilustrul vostru prieten şi cum nu reuşise a avut idea de a mă chema în ajutor. Desigur, am avut numaidecât cea mai puternică simpatie pentru Excelenţă Sa şi nu mi-a trebuit mult timp pentru a găsi punctul slab al cuirasei sale aurite. A pierdut două lovituri de tun…

— Două, ce? Repetă Graham, aiurit.

— Două lovituri de tun. Se pare că autorităţile franceze îi acordaseră favoarea de a fi salutat cu nouă lovituri de tun când venea în vizită oficială; dar în urma unor diferite întâmplări destul de supărătoare şi a unui anumit număr de scandaluri* acest salut fu micşorat la şapte lovituri. In Indiav aceste lucruri au mare importanţă. Adaugă la a» cestea faptul că Prinţul de Kishlastan are patima pietrelor preţioase şi că posedă mai mult ca sigur cea mâi frumoasă colecţie a Indiei.

— E însurat? Întrebă Graham, îngrijorat.

— De nouă ori 1 Dar n'iam avut plăcerea de a Cunoaşte nici măcar una din femeile sale. Am adus mari servicii Excelenţei Sale: am obţinut ca ambasadorul nostru dela Paris să se intereseze de el şi am scris sau am inspirat nenumărate articole despre el.

Graham, pe care nu-l linişteau destul aceste amănunte, îşi scărpina cu nervozitate bărbia. Diana izbucni în râs:

— Ai intenţia de a-mi face morală?

— Nu, dia* găsesc aceste lucruri curioase, înfăţişarea Dianei nu avea nimic prietenos, îşi dădea bine seama.

— Mă duc acasă să mă schimb, mormăi el, ridieându-se.

Şi mai bine să ţi-o spun numaidecât, Diana, nu-mi place prea mult să te văd făcând acest lucru.

— Sunt foarte necăjită, răspunse ea ironică. Ai ghicit, nădăjduesc, că venitul de patru sute de lire, din care înainte trebuia să trăesc la nevoie, s' «a volatilizat. Intr'un moment de optimism ne raţionat, am încredinţai capitalul unui tânăr domn, care imaginase un plan minunat pentru a făcea avese numaidecât. Această încredere, între paranteze m'a făcut să pierd un minunat logodnic.

Vorbea cu un ton vesel, dar se ghicea în vocea ei o ură şi o amărăciune cu greu stăpânite.

— Această pierdere e reparobllă, spuse Gra ham. Şti că taebue să iau douăzeci de mii de Ur<» la apropiata mea aniversare.

— Ml-tai mai spus-o râse eaDin aeuovtocwe. de pe acum, această moştenire e acoperită de ipoteci, după cum am descoperit-o după arestarea ta.

Ea se opri, apoi reîncepu, autoritară:

— Du-te acasă şi îmbracă-te în mod decent şi revino să mă iei la ora unul. Grăbeşte-teAştept pe Cojley şi dacă nu te va găsi aci, va crede că l-am minţiţii conduse până la uşă. Apoi, gânditoare, se aşează din 'nou pe divan. Părea: absorbită în lectura celui mai pasionant roman, când Colley se anunţă.

Colley Warrington era un personagiu slab, cu faţa oa o lamă de cuţit, cu craniul acoperit de smocuri de păr blond, destule abea pentru a ascunde o chelie, care nu era decât la începutul ei. Cu faţa sa lungă şi cu trăsăturile sale adâncite nvea înfăţişarea unui om îmbătrânit înainte de vreme. Oamenii cărora le plăceau generalizării o grăbite îl învinuiau de risipă, fără a nu se întreba în acekrş timp de unde veneau banii, graţie cărora putea să se arate atât de cheltuitor la Londra, la New-York şi în general în toate locurile din lume care sunt frecventate de buna societate, se întâlneşte un anumit număr le personagii strălucitoare oare-şi fac o datorie ocupându-se numai de afacerile altuia, mai ales dacă Acesta Se găseşte în Bottin Maudain.

Colley putea cu ajutorul memoriei sale: să

— 23 – expue istoric şi să conteste legitimitatea tuturor titlurilor, să aducă informaţiile cele mai desăvârşite as» pra rudelor oricăruia, dar numai în măsura dacă aceste rude aveau şi ©le o situaţie de o oarecare importanţă. Cunoştea cu deamănuntul venitul fiecăruia, precum şi starea de înflorire sau de ofilire a tuturor averilor. A parcurge cu el Bond Street, însemna a asista la dramele şi la comediile cele mai neaşteptate, căci găsea de multe ori seminificaţn la anumite lucruri, ce nu puteau fi pătrunse de orice muritor. Putea să vorbească singur fără oprire.

— Iată pe Lily Benerley cu noul său Rolls… Un dar al unui funcţionar al ambasadei Egiptului. Acolo e bătrâna lady Vannery, o bătrână milionară… TocJă averea sa o va moşteni nepotul ei Jack Wadser. Acela care s'a însurat cu Mildred Perslow. O cunoaşteţi, tânăra femeie care a făcut, o escapadă în Kenia cu tânărul Leigh Castol fiu! Lordului Mansem…?

Unele persoane fără îngăduinţă spunea că Warington câştiga bine în urma acestui instinct., care-j dădea voie să fie la curent cu cel mai mic soandal. Un lord cancelar, îl calificase într'o zi pe drept cuvânt ca un „ticălos înrăutăţit”. Nu se uita nici conflictul deîa Padock Club, din sala de Joc…

Colley îşi dăduse în mod discret demisia, afacerea fusese înăbuşită. Se găsise şi la două degete de o acuzare de şantaj. In cursul procesului se dusese să facă o cură de odihnă la Aix-enProvence. Desigur, numele său nu fu pronunţat;

— 24 – dar când un eminent magistrat sparse cu asprime acuzatului:

— Cred că o a treia persoană te ajută cu sfaturile sale, atunci când sorii scrisorile de ameninţare, toată lumea ştie de cine e vorba.

Acesta era omul care intrase în încăpere şi privea tânăra femeie, destul de amărât.

— Atunci, Diana?

Aşează-te şi încetează de a te plânge.

— Unde e Graham?

— S'a dus acasă să se schimbe.

Se aşeză cu băgare de seamă pe marginea unui fotoliu.

— Eşti puţin nebună când nu vrei să rupi relaţiile cu Graham…

Şi *otuşi şti ce reputaţie are.

— Tot atât de bine, cum o cunoaşte el pe a ta, răspunse ea inlr'un început de surâs. Bag de seamă că părerea pe care o ai asupra capitolului relaţiilor utile sau primejdioase coincide cu destulă exactitate cu aceea a lui Graham, cu singura deosebire că el se gândeşte că tu eşti cea mai proastă frecventaue pentru o femeie cinstită.

Coliey mormăi. Diana reîncepu:

— Nu mormăi şi nu te înfuria. Am nevoie de o informaţie. Eşti o adevărată enciclopedie, Coliey dar până azi nu am cpnsultat-o încă. Cine e Hope Joyrier?

Pofta sa de trăncăneală îl făcu să-şi uite «supărarea:

— Hope Joyner?… Un apartament minunat la Devemshire House…

— 25 —

Dowă nKiRmi: un Rolls şi ian-a am «r*cx3» & Foarte bogată.

Prietenă bună cu Dick Halioweil.

Diana îl opri cu un somn de nerăbdare:

— Ţi-am cerut informaţii precise.

El dădu din cap:

— Nu ştiu mare lucru asupra ei. Lntr'o zi a apărut deodată. Cred că şi-a făcut studiile într'una din şcolile din Ascot, unde ceeace contează în primul rând, e averea. E curios că te interesează. Vorbeam de ea tocmai acum câteva zile cu Bobbie Longfellow, locotenent în gardă.

— N'am ştiut că eşti prietenul lui Bobbie Longfellow, îi tăie vorba Diana.

— Nu sunt prietenul său, recunoscu Coliey cu sinceritate, dar asta nu ne opreşte să vorbim câteodată împreună. Hoppe Joyner e orfană. Tatăl ei, ren chilian bogat, îi lăsă drept moştenire o avere însemnată oare e gerată de Roke şi Morty. Mă întreb, de altfel, cum dracu s'a încredinţat unor pi*şkn» ale oa Roke şi Morty, o astfel de moştenire.

Diana îl întreba din privire, deaceea urmă *.

— Roke şi Morty sunt aproape nişte excroci. De fiecare dată când un proces criminal vine m faţa tribraaitilui din Old Bailey, dacă e ceva mai de seamă Roke şi Morty sunt şi ei. Nu sunt consul* *aţi decât când o afacere încurcată nu poate -fâ desluşită.

— Ce ştii despre Hope Joyner? Reîncepu Diana

— Ei drăcie I îmi ceri prea mult…

— Trăia, cred, kt Monk's Chasse, un domeniu Coliey se scarpină în cap.

Din Berkshire. O veche şi interesanta casă construita sub domnia lui Hernie…

— Colley, în numele cerului! Puţin îmi pasă de arhitectură.

— Bine., bine., răspunse el, Hope Joyner a trăit ani de zile în această casă. Hallett, tutorele ei, stătea mai mult în America şi fetiţa rămânea cu guvernanta. Părăsi Mouk's Chasse pentru a intra într'un pension; după ce-şi termină studiile veni un an la Paris, pentru a-şi complecta educaţia. Averea ei a fost totdeauna mare. Apartamentul în care

locueşte a fost ales şi mobilat prin grija lui Roke şi Morty… Nu mai ştiu nimic de această tânără. Te interesează mult?

Diana trase un fum lung dtin ţigară înainte de a răspunde.

— Această tânără mă interesează pentrucă va trebui să iie suprimată, ştiinţific… Dar cu totul.

Colley o privi încremenit; dar în curând începu să suiîdă:

— Nu o să fie prea uşor, dragă prietenă. Cineva din Londra e îndrăgostit ca un nebun de ea.

Ea îl întrerupse cu furie:

— Ştiu… Dick Hallowell.

— Dick Hallowell Nu e el acela de care vorbesc.

— Atunci, de cine vorbeşti? Cine e îndsăgostit de ea?

— Stăpânul nostru ilustru, Excelenţa Sa prinţul de Kishlaston.

— Prinţul 1 Dar nici n'o cunoaşte… E o glumă de prost gust, cred?

— 27 —

— A văzut-o, draga mea şi cum spune poetul „voir pariois7 c'est oJmer defâ”. Merge în parc în fiece dimineaţă numai pentru a avea plăcerea de a o vedea trecând călare; plăteşte oameni ca să ştie la ce teatru merge ea, ca să poată merge s'o admire; ea preţueşte pentru el, aproape ca cele două lovituri de tun pierdute şi colecţia sa de perle.

Astăseară, trebue însfârşit s'o întâlnească în mod oficial…

— Astă seară? La recepţie?

— Exact. Recepţia a fost organizată pentru a da lui Riki prilejul de a-şi vedea zeiţa. Nu are în el decât ură pentru Englezi şi gândul de a da o recepţie, dacă nu ar fi avut un motiv particular pentru asta, i s'ar fi părut tot atât de lipsit de sens cum mi s'ar fi păru mie gândul de-a-mi plăti locul la o serată. A ajuns s'o cunoască pe Hope Joyner graţie unui simplu subterfugiu: a atras-o în Asociaţia Femeilor Orientale, o organizaţie ridicolă, care are ca ţintă: scăparea surorilor noastre hinduse din ororile polygamiei.

Diana străbătea camera cu mâinile la spate.

— Nu mi-a vorbit niciodată de acest lucru, spuse ea după o clipă.

— Deobiceiu, oamenii nu-şi consultă agentul lor de publicitate în afacerile lor sentimentale.

— Eşti cinic Colley.

Se îndreptă spre dormitor; dar după ce deschise uşa, se opri deodată, încremenită.

În prag, stătea o doamnă destul de în vârsta.

Corpolentă cu nasul mare şi cu o lumină sireafa' m privire.

— Cine… e, îi dumneata? BcJbâi Diana.

— Buna ziua doamna 1 Eu mă numesc Olloiby.

Băgă mâna înti'o poşetă mare ca o valiză şi scoase o carte de vizită mare, pe care-o întinse tinerei iemei.

— Conduc un birou de plasare, doamnă. Dacă aveţi vreodată nevoie de vreo servitoare sau de-o bucătăreasă, daţi-mi un telefon: Soho 3794.

Diana o opri. Mirareg-i trecută, începuse să se înfurie.

— Cum ai intrat? Cum ai îndrăsnit să intri fără voie în acest apartament?

Se întoarse căulând pe Dombret din ochi pentru a o certa.

— Iertaţi-mă, răspunse Mrs. Ollorby, aproape umilă. Uşa era deschisă… Am strigat, dar nimeni n'a răspuns Atunci, am intrat. Daca aveţi vreodată nevoie de o servitoare – N'am nevoie de nici o servitoare şi nici de dumneata 1

Cu un semn poruncitor, Diana îi arătă uşa intrării. Fără a se tulbura, Mrs. Ollorby ieşi cu o vioiciune, pe care nu i-ar fi bănuit-o nimeni.

— Ce s'a întâmplat? Întrebă Colley când Diana reveni.

— O vizită nepoftită. Directoarea nu ştiu cărui birou de plasare.

Sună pe Dombret:

— Dece ai lăsat uşa deschisă?

Servitoarea avu un gest de protestare

— 16' «-

Dar, doamna… Nu lăsasem uşa deschisă.

— Nu minţi 1 se înfurie Diana. Ai lăsat uşa deschisă şi un fel de ciumă a profitat ca să intre la mine… Dumnezeu ştie cât timp a aşteptat în anticameră… *

Fericita sosire a lui Graham întrerupse dojana impusă săracei Dambret şi Diana, gonind «din mintea sa imaginea vizitatoarei nepoftită, începu o conversaţie care trebuia să ţie până la sfârşitul dejunului, învârt irtdu-s© în jurul pas iun ei prinţului de Kishlaston, pentru nimicuri, fie ele lucruri sau fiinţe vii 1

CAPITOLUL III.

Se găseau oameni care să spună că mai ales bunul simţ lipsea Excelenţei Sale prinţul de Kishlaston.

Acest personagiu lung şi subţire, a cărui obraz arăta toate caracterele tipului oriental, era, pentru moment, în neînţelegere cu guvernământul francez şi în afară de aceasta mai era şi obiectul neîncrederii, dacă nu al duşmăniei guvernământului Indiei.

Cu toate că era cu numele cetăţean francez, căci titlul îi ens dat de un mic principat aşezat la marginea stăpânirilor franceze – principat în care făcea atâtea abuzuri încât guvernatorul din Pondichery îl chemase înaintea sa – dobândise, spre neplăcerea guvernământului britanic, numeroase domenii în India engleză.

Fusese poreclit Riki. Când ajunsese la Londra era prada diferitelor sentimente de ură, de altfel destul de confuze; dar, deoarece avea o avere uriaşă, nu intarsie să trezească multe simpatii între membrii înaltei societăţi, totdeauna gata de a ierta excentrităţile potentaţilor indigeni 1

În fiecare zi era întâlnită în locurile cele mal mondene; nu lipsea o repetiţie generală şi mesele eal© arătau un lux şi o dărnicie nemaipomenită.

Nici un delegat al lui Forreign Office nu exista şi Riki nu era primit în cercurile guasi-oficiale. Dar salvând aparenţele, Forreign Office era reprezentat într'un mod mai mult, sau mai puţin oficios, la cele mai însemnate serbări pe oaia le dădea prinţul de Kishâaston. Astfel Dick

Hallowell primi o invitaţie, în acelaş timp aducându-i-se în mod discret la cunoştinţă că prezenţa sa la palatul Arrid nu ar fi considerată defavorabil de „autorităţile superioare”

Dick petrecuse în Imdda patru ani ai copilăriei sale şi căpătase o oarecare cunoştinţă a hinăustanei, pe care căutase apoi s'o desvolte dintr'un gust anumit pentru această limbă. Era aghiotant pe lângă guvernatorul general al Bengalului, când moartea tatălui său îl sili să revie în Anglia pentru a susţine prestigiul titlului său şi pentru a face puţină ordine în moştenirea destui de încărcată în datorii.

Primind invitaţia se duse ia Bobbi© Lo'ngfellow, pe oare-l găsi întins şi absorbit în citirea u”ui jurnal sportiv.

— Doamne 1 murmură Bobbie după -ce citi invitaţia. Te plâng cu sinceritate, dragul meu… Des nădăjduesc că nu te bizui pe mine pentru a reisilâlni pe acest bătrân nebun.

— Nu ştiu dece îl faci nebun; dar credeam în aaevărcă nii ai face rău să ne însoţeşti. Singur, o să mă plictisesc de moarte.

— Nebun 1 reîncepu Bobbie cu dispreţ. Nu e nicâ O îndoială. E un dezechilibrat. Abea intrasem în afurisita casă fortificată, când mi se încredinţa misiunea de a arăta prinţului de Kishlaston toate bijuteriile coroanei. Nu aş fi putut găsi clădnr. Ea, în care se ţin pietrele preţioase, dacă un voinic dintre aceia atât de ridicoli îmbrăcaţi în costumul epocei elisabetane nu mi-ar îi arătat drumul… Am fost silit să urc nu ştiu câte trepte penâeu a arăta vizitatorului strălucitele pietre. Nu le văzusem nici eu niciodată, aşa că pierderea se mei micşoră…

— Dar dece spui că e nebun?

— E nebun după pietrele scumpe în orice caz; am crezut că nu-l voiu putea smulge niciodată din privirea coroanelor Ţmârra'ai-se de balustradă, nu le pierdea o clipă din ochi.

Era însoţit de alt Hindus, căruia îi povestea o grămadă de lucruri interesante, din care, din nenorocire, nu înţelegeam

nici un cuvânt. Vorbea tot timpul în hirdustariă şi-mi părea rău că nu te luasem cu mine pentru a-rni folosi de iîirnaciu.

Unul din escorta sa, îmi spuse că e un adevărat maniac în ceeace priveşte diamantele. Are, se pare, într'o încăpere a palatului său din Kishlaston, o colecţie care preţueşte nu ştiu câte milioane de lire. Când a ieşit din turn era aşa de ameţit de vederea bijuteriilor încât se tdra dealungul sălilor ca o cârpă. Ţinea neapărat să-mi dea cerce), cu perle drept amintire. Am refuzat spunân- -lu-i:

— Dragul meu rajah, am renunţat de mult să port cercei.

— 32 —

De ani de ziîcts irecu! Modio.

Dicfc izb «clii în ras.

» • * N^rtiojdursc că acest lâcm nu te va opri de Q rî băiat cumsecade şi că mă vei însoţi astă se «6a îâ pahitul Arrid. Am fost rugat în mod oficieri să foc ©Cettstâ politeţe. Excelenţei Sale şi, de eltftrJ. Nu v<i trebui să stăm mai mult de o jumătate de oră.

— Irrii voiu pune şiragul de perle, sau cel de rubine? Întrebă Bobbie sarcastic. Ţiu, 4fttre, porâ» – feze, să-ţi amintesc că făgăduisem unei încântă toaae tinere s'o duc la teatru…

— Cine te vă opri? Ţiam spus că nu vom sta moi mult de o jumătate de oră în palatul Înid.

Când cei doi tineri trecură pragul palatului Arrrd, marea seară ce ducea ia saloanele priorului etaj eia înţesată de o mulţime strălucitoare. Erau aci membrii ai Parlamentului, erau foşti miniştrii, făcând part* din acea categorie de pditticrefii care nu sunt ameninţaţi de a primi din nou un portofoliu şi care pot deci să se arate orişiunde fără a le tâ teamă că se VOr COrrtpfomâre; erau ternei daft lumea bună, din acelea pe care le întâlneşti oriunde… În afară de curte; mai erau câţiv» bătrâni funcţionari hinduşi Veniţi aci pentru a ros*- pândi (şi ei 1) urî amare; un jurnalist şi câţiva BCTÂftoţâ…

— Tlte pe Drena M «? Rtyn.

— Murmurară deodată Bobbâe.

Rutâicânâ ochii, Dick zări tânăra femeie ia primiţi etaj, sprijinită de oalustrada scă/ei şi vorbind Cu Coîâey Wcrriingtpn. Când Ju la câţiva paşi de

— 34 – eg, îl pnc-ia eu un surâs şi au un semn din cap destul de rece.

— Lată o plăcere neaşteptată, Dick.

— Murmură ea, destul de stăpână pe sine.

Digk îşi dădu seama cu greutate că iusese logodit cu această frumoasa femeie atât de calina şi că despărţirea lor îmbrăcase în ochii săi înfăţişarea unei tragedii. Putea, acum, s'o întâlnească, fără nici o greutate şi chiar s'o admire, căci era cu adevărat cea mai desăvârşită creatură pe care şi-ar fi imaginat-o ur ym.

— Atunci, Dick, nu te-ai însurat încă?

— Nu încă, răspunse tandrul cu seriozitate.

— Se vorbeşte, totuşi, că ai de gând…

— Ei bine, de data aceasta se vorbeşte adevărul 1

— E admirabil, adevărat!

O clipă mai târziu erau despărţiţi din nou. Dick se îndreptă spre salonul cel mare, în pragul căruia Excelenţa Sa primea invitaţii.

Trecând printre grupuri, Dick, urmat de Bobbie, se apropie… Şi deodată se opri, încremenit.

În mijlocul camerei, rajahul, îmbrăcat într'o haină de mătase de culoarea ametistului, cu o minunată centură de argint, cu gâtul împodobit cu nenumărate şiraguri de perle, stătea nemişcat. Dar nu această bogăţie orientală încremenise pe vizitator.

Lângă Excelenţa Sa era o tânără îmbrăcata în alb, cu trupul mlădios. Dick nu o vedea decât din spate, totuşi o recunoscu numaidecât.

— Doamne 1 Dick… Nu e mica ta Hoppe?

— Mica mea Hope 1 răspunse tânărul făcând o mişcare de furie cu totul nejustificată. Eşti absurd». E numai domnişoara Joyner.

În aceea clipă ea întoarse capul, surâzându-i.

— Ce amabali aţi fost, sir Richard, să răspundeţi invitaţiei mele, murmură Orientalul afectat, ridicând cu greu ploapele sale prea greleNădăjduiam că voiu avea prilejul de a vă întâlni, în timp ce vizitam turnul; dar, din nenorocire, nu eraţi acolo în aceea zi. Cunoaşteţi pe domnişoara Joyner, nu e aşa?

Fără a răspunde, Dick surâse tinerei.

— Sunteţi buni prieteni, după cum văd, urmă prinţul bănuitor. Vă invidiez, siir Richard.

Un fecior anunţase un nou venit. Dick se folosi de acest prilej pentru a scoate pe Hope din cercul care înconjura pe rajah, cu toată plictiseala acestuia de a vedea îndepărtându-se tânăra.

— Ce dracu faci aci?

— Nu ştiai că am de jucat un rol însemnat în lume?

Fac parte din Societatea pentru Liberarea Femeilor Orientale… Ceeace nu e dealtfel o sarcină prea grea. Lady Siliord mi-a cerut să fac parte din această grupare.

Dick cunoştea foarte bine pe lady Silford. Se vorbea că ©ra comanditată de bogătaşul hindus şi Dick fu sigur că procedând cu Hope, cum procedase, ea nu făcuse altceva decât să urmeze instrucţiunile protectorului eiBr; est lucru fu destul ca să se nască în sufletul lui o teamă, de altfel, Justificată de reputaţia rajahului.

— 36

— Tn locul tău, m'crş feri de aceasta aşa • Iffl grupaae. Există o seamă de asociaţiuni car! Lac a loarte bună treabă, în timp ce Societatea perii: u Liberarea Femeilor Orientale mi se pare o adevfl rată glumă. Şi poliţia a trebuit să se gândească şi ea ca mine, când i-a refuzat deschiderea unei subscripţii publice.

Tânăra surâse.

— In adevăr, nu mă atrage decât foarte puţin…

Amândoi se îndreptară spre uşă. In vestibul 'se întâlniră cu Diana… Şi aceasta* arătă tinerei o bunăvoinţă care părea

să fie manifestarea unei prietenii vechi.

— Dar pe cine văd 1 Pe încântătoarea noastră Hope 1 spuse ea cu o bucurie forţată. E logodnica *a, Dick?

Hope scăpă pe tânăr din neplăcere. – unui astfel Bde răspuns».

— Te-cm văzut aHSneaorea. Domnişoară Martyn şi căutam să te întâlnesc. Am să-fi încredinţez ceva.

Deschise punga sa mică împodobită cu pietre preţioase şi scoase o cutiuţă de piele.

— Un mesager special rai-a dat aceasta, în clina când jrebuiam să părăsesc Devonshire Hou? E Am găsit cartea de vizită a rai ah ului înăuntru! Acestei cutii, dar sunt sigură că a fost făcută c eroare Vreţi s'o îndreptaţi c”-voastră nu e asa?

Ea întinse cutiuţa Dianei, care o luă fără prea multă bucurie.

— Nu ştiu de ce e vorba. Ce cân această cuiief

— Un şirag de perle, răspunse lânăm ': «'ita

— 37 —

O să binevoi] i să spuneţi Excelenţei Sale că nu e obicei'.!] îi Anglia ca o tânără fată să primească astiel de daruri, chiar dela unul dintre cei mai bogaţi prinţi ai Orientului.

Dlana s «roşi puţin. Dick îi văzu tulburarea.

— Dar dece să fac eu acest luciu?

Hope o privi, surâzând:

— Pentrucâ în această cutie e o carte de vizită a rajahului, pe care adresa mea e scrisă… de mâna d-voastră.

— O clipă!

Vocea Dkmei era acum aspră şi uscată Întinse mâna ca să oprească pe tânăra care tocmai voia să se îndepărteze:

— Dece nu ai primi acest mic dar? Căci (şi aci ea dădu puţin din umeri) nu sunteţi o doamnă chiar aşa înaltă, nu e aşa…?

Imtsţi-mi sinceritatea,. Dar nu cred ca mumele d-voastră să fie trecut în listele aristocraţiei, după cum nu e nici în Debrett sau în altul dintre aceste scumpe cărţi.

— F. aşa, răspunse Hope rece, dar nici în reperâAiul Carlow…

La această aluzie, obrazul Dianei se înroşi de furie; totuşi se stăpâni dar în privirea ei ardea o flacără răutăcioasă, pe care Dick n'o mai văzuse decât o singură dată de când o cunoştea.

Fără a mai spune altceva, Hoppe Joyner se depărtase.

— Ce dracu este acest repertoriu al lui Carlow? Întrebă tânărul după ce se îndepărtaseră de mulţime.

— 38 —

— Cum? Nu cunoşti ctgenpcr Coriow *? Tâ<jpunii «90 io cm te liniştită.

Această agenţie comercială are o listă coddljr 'denţialâ, ce poate ii cercetată de clienţii ei… Di» care tac. Şi eu parte.

Această listă are Înscrisă în ea numele tutaroi Indivizilor oare, în Anglia şi mai ales în Londra, trăiesc din expediente, sau se găsesc în relaţii cu criminali cunoscuţi de toţi.

Dick spuse plin de admiraţie:

— Eşti extraordinară, Hope.

Ea surâse cu toate că au era în sinea ei prea Veselă.

— Adevărat? Acest lucru e datorit poale faptului că mă găsesc într'o situaţie destul de exhaor- • intrră <

Hoppe Joyner nu lăsă pe Dick s'o conducă până fekcasâVoia să fie singură, pentru a iace puţină ordine în zăpăceala gândurilor sale. Eia foarte turburată, de când Diana Martyn rezumase în câteva cuvinte toate întrebările neliniştitoare pe caie tânăra şi le punea sie însăşi de cinci ani.

Ea apăruse de nu ştiu unde I Fraza Dianei era ch'ar adevărul.

Părinţii ei muriseră, ea avea o avere uriaşă în America de Sud şi căpăta cu regularitate venituri princiare, pe care i le văisau la bancă avocaţi, de care ea ştia că întreţin relaţii continue cu indivizi foarte suspecţi. Acestea era tot ce ştia asupra eiNu-şi1 văzuse niciodată actul de naştere, nici nu bănuia în ce ţară văzuse lumina zilei. Misteriosul

Mr. Hallett cor fi putut poate s'o lămurească… Dini nenorocire, nu-l putuse întâlni niciodată. Tot ceeace ştia de acest tainic personagiu, era că acesta era un om destul de în vârstă, care-şi petrecea vremea în călătorii şi a cărui vedere se întuneca din ce în ceEa trăise totuşi mult timp în casa lui Mr. Hallett. Folosindu-se de întinsul său domeniu, de caii săi, înconjurată de respectul desăvârşit al servitorilor săi.

Câteodată în India, câteodată în America altădată în Europa, Mr. Hallett devenise pentru tânăra fată simbolul tainelor, care îi nelinişteau sufletul. Uneori îi ura cu furie. Niciodată nu-i răspundea scrisorior ei, niciodată nu-i scrisese. La onomasticele ei, căpăta minunate daruri. Tot aşa de Crăciun şi la 10 Iunie a fiecărui an, când primea flori, dar fără cea mai scurtă scrisoare – nici măcar câteva cuvinte pe o carte de vizită.

Ea ghicea că Mr. Hallett voia să-şi îndeplineas că misiunea cu cea mai desăvârşită punctualitate, aur fără a adăuga cel mai mic sentiment de afec- £ ne. Era lămurit că el căuta să evite orice întâlnire. Era sigură că nu era o întâmplare faptul că el pleca din Monk's Chase tocmai cu o zi înainte de sosirea ei. De fiecare dată când îi scria, îi răspundea bancherul ei, un om vulgar, care-şi petrecea zilele într'un birou mic şi urât din Threadneedle Street şi care nu avea iată de tânără mai mult interes decât Mr. Hallett.

În timp ce servitoarea o desbrăca, Hoppe joyner fie gândea la Monk's Chase. Un lucru o chinuia: în bibliotecă era un dulap mic (la Monk's Chase), M – pe care o guvernantă bătrână destul de vorbăreaţă, i-l arătase ca având în el cheia tuturor tainelor, care o turburau într'atâta. Era poate o născocire a bătrânei, dar totuşi se putea, oa în acest dulăpior…

Îşi aduse aminte că într'o zi, îndemnată de curiozitate, furase toate cheile casei; şi după mai multe căutări descoperise pe cea care-o căuta, dar în timp ce se pregătea

să deschidă uşa în stejar sculptat, un servitor intrase în odaie şi Hope, speriată, se depărtase de dulap, de care nu se mai apropiase de atunci. Se scurseseră ani, dar ea) ăstra încă cheia într'o punguliţă de piele.

Apăruse de nu ştiu unde 1 Diana Martyn avea reptate…

Câteva luni mai înainte, sarcasmul tinerei femei iu i-ar fi produs decât o sinceră izbucnire în râs; ar, azi, avea mai multe motive care o îndemnau ă spele pata, pe care o astfel de remarcă o friase în reputaţia sa.

Hoppe Joyner cunoştea prea bine lumea pentru t-şi imagina ipotezele cele mai rele <ile naşterii» i. Cunoştea cazul multor persoane din înalta sosietafe care căuta să asigure o viaţă cât de bună copiilor pe care nu-i putuseră recunoaşte Acest gând nu-i producea nici un sentiment de oroare, dar o nelinişlea destul de mult de când Dick Haâlowell intrase Jft viaţa ei.

Poate ar fi fost mai bine ca ea să-i spună tot – • jnăcar ceeace ştia. Era sigură că acest, lucru nu ia fi întâmpinat din partea lui decât cu simpatie

— 41 – iţi cu l:; ct; ifTiare. Prevedea că aflând cdavdiul ceî mori crud, tot au gf-tsr fi pierdut dragostea.

A doua Ei dimineaţă, când S3 trezi, se gândea tot la Monk's Chase şi ia mica! Dulap din biblioteca. După amiază luă o hotărsiEre.

H a] avea încă cheia unei uşi, prin oare se puâea inita în casă…

CAPITOLUL ÏV.

După ce Stimmings, majordomul, închise pentru noapte, marea poartă delà Monk's Chcse, mersa să-şi găsească stăpânul şi-l vesti – iară ca acesta de alifel să pară că e prea interesat – că în adevăr ploua cu găleata.

Ploaia nu încetase delà începutul după amiezei şi la ora mesei, devenise şi mai puternicăIn adâncitura de teren, care era dominată de Lower Oaks, începea să se alcătuiască o baltă şj numai partea din mijloc a aleei mai ieşea Ia suprafaţă între cele două mici torente ce izvorau la Black

Wood pentru a se arunca apoi în lacul în minia tura, care se mărea din ce în ce în faţa pavilionului de pază, spălând partea de jos a pragului şi apoi piăvălindu-se în şanţul drumului.

Noaptea era neagră, turburată numai de căderea monotonă a ploaiei. Era o seară dintre aci led în care locuitorii micilor case de ţcră privesc apn ce se scurge prin acoperişul ce nu o poate opri destul şi drăcuesc sgârcenia proprietarilor! I. TTI doxil care ducea pe călători delà gara Woipletnoi pe înainta încet sub potop; „c op-c lop-ul” regulat al calului bătrân alcătuia un acompaniament melancolic la scârţâitul monoton al roţilor încinse în oţel.

Deodată o mână lovi uşor în geam şi vizitiul trase de hăţurile pline cu apă. Uşa vechiului landou se deschise cu un scârţâit.

O tânără învelită din cap până în picioare într'un impermiabil de pânză cernită negru, sări pe drum. Pălăria-i pusă pe ochi, împiedicau ca trăsăturile ei să iie văzute-în lumina palidă şi galbenă a lanternei.

— Iţi mulţumesc, murmură ea. Cred că vizita mea va ţine cam o oră… Poate mai puţin. Poţi să te pui undeva la adăpost pentru a mă aştepta.

Un şiroiu de apă se scurse din marginile ridicate ale pălăriei sale.

— Nu vreţi să mergeţi la Monk's Chase, domnişoră? V'aş putea duce până la uşă. O să vă udaţi cu totui.

— Nu, mulţumesc 1 Prefer să mă aşteptaţi aici. Mu… Nu aş vi ea ca sosirea mea să trezească înhreaga casă.

Pavilionul de pază şi parcul erau tăcute Şi pustii; portiţa de fier era puţin deschisă. Vizitatoarea îşi aduse deodată aminte că, odată, un bătrân grădinar locuia căsuţa ce se ridica lângă gard. Murise în timp ce ea era încă în pension.

Apa i s© urcă peste glesne, când ea străbătu balta care se alcătuise în partea de jos a aleei; se ftdndi că fusese odată măcar prevăzătoare punân-

— 44 – du-şi cizmele de cauciuc. In curând sosi la OCtpâ tul aleei.

Iu mod normal ar fi trebuit sá zărească, COM dacă ar fi fost posibil de a vedea ceva în aceea noapte întunecoasă. După o clipă, zării clădii-i, massă întunecată cu contururi neprecise CJ ie confunda aproape cu colinele din spatele ei.

Nici o lumină… Fără îndoială, informaţiile ce) e cuiesese erau exacte: Mr. Hallett avea obiceiul de a se culca devreme. Inima-i bătea cu putere. Străbătând o parte de teren cu iarbă, insulă verde într'o mare gălbuie ea ocoli o aripă a locuinţei.

E o adevărată nebunie, îşi repeta ©a tot timpul. Nebunie, a continua această aventură, nebunie de a fi început-o, nebunie şi mai mare, a băga cheia în broasca micei uşi a marelui zid cenuşiu acoperit cu iederă, numai pentru a asculta o impulsiune neraţiionalã care ne căluzeşte toate acţiunile.

Şi totuşi, dacă i se spusese adevărul?… Dacă în dosul uşei se găsea cheia tuturor tainelor?… Toate acestea nu erau oare destule pentru a îndreptăţi purtarea ei? Intr'un gest scurt, băgă cheia în broască, împinse uşa se deschise. Aprinse o lampa electrică şi plimbă, lumina dealungul zidi. Rilor strâmtei treceri. Apoi, ea închise încet uşa şi î'i tăcere.

— Căci cizmele de cauciuc nu făceau zgomot – urcă cele trei trepte de piatră, cari duceau îa o a doua uşă.

Aceiaşi cheie deschidea şi a doua broască. Tafeara trecu pragul şi pătrunse într'o sală largă şi lungă, cu podeaua acoperită cu un covor uriaş ce L 4 A «5 avea din loc în loc pe el, statui, scaune, bănci, uri mobilier cu care era obşinuita.

Nimic nu se schimbase delà ultima ei vizita: marile portrete, cu culorile şterse, în cadrele lor poleittt, tapiţeriile, largile perdele stacojii cari acopereau fereastra la capătul sălii, toate erau lucruri pe cari le cunoştea bine. Zgomotul ploaiei nu turbura deloc această atmosferă şi numai tic-tacul regulat al vechii pendule umplea liniştea

sălii. Câteodată, o -uşoară lovitură; un oblon prost prins, era scuturat de vânt.

Tânăra oftă, trecu iute prin galerie şi pătrunse în holl unde se opri din nou pentru a asculta, în timp ce priviriîe-i căuta să străbată întunericul.

O lumină palidă, tremurată, arătau cele două ferestre zăbrelite ce se deschideau ds fiecare parte a uşei principale. Vizitatoarea îşi strânge inima în dinţi Ca să străbată holâul M să apese pe clanţa uşei, care închidea biblioteca.

Butuci ardeau în comic. Tânăra nu pirtea vedea grilajul ce-i. Era ascuns de un fotoliu mare pe care-i recunoştea; dar vedea în sctrimb rosul înflăcărat al căminului.

După toate aparenţele odaia eia goală.

Cu dinţii strânşi, ea străbătu aproape alergând depărtarea care o'despărţea de dulapul de stejar.

Deodată fu gata să scoată un strigăt.

Mobila era goală 1

O impresie curioasă o sili atunci să se întoarcă şi emoţia care-c simţi, fu atât de vie, încât fu gata să se prăbuşească. Din fotoliul, care era înainteix căminului, se ridica încet un nbr albăstrui de luni.

— 46 —

Ai ie rog bunătatea să îechisi Uluit uo curent de aar foarte neplăcut.

Vocea era dulce, nezgomotoaaă.

O clipă, tânăra rămase nemişcată cu OOhu • i'u tiţi asupra iotoliului. Fără a şti prea bine. < • i ea scoase din pungă un mic browning.

— Nu +e mişca, murmură ea cu vocea înăbuşit i. sunt… Sunt înarmată.

Un om înalt cu părul argintiu se ridicase. Oculari negrii ascundeau în parte trăsăturile fino |i armonioase a obrazului său. Dinţii săi strânaeau tubul lung al unei pipe. Purta un smoking cu vesta de catifea neagră

— Aşează-te lângă loc, spuse el; trebuie» «U udă.

Ea şovăi o clipă, apoi înainta spre cămin, da< ţinând încă în mână patul armei.

Omul izbucni deodată într'un râs grav şi măsurat.

— Cred că ţii în această clipă, un revolver, sau alt lucru tot atât de melodramatic. E păcat.

Se opri brusc, apoi reîncepu: încă odată, te-aş ruga să închizi uşa Suni foarte sensibil la cuientele de aer.

Ea se retrase câţiva paşi. I se oferea o QCOXU Dece n'ar folosi acest prilej aa să fuga? Câteva clipe îi erau deajuns ca să părăsească casa… Da, dgr omul o văzuse. O astfel de lefii* ar ft (ost cu totul lipsită de demnitate.

Era desigru destul de curios că „demnitatea” l se părea destul de considerabilă într'ua aaMol du moment 1

Ea închise uşa şi reveni spre cămin. Omul se reaşezase în fotoliu, cu pipa între dinţi cu 'aţa întoarsă spre butucii aprinşi.

— Ai intrat prin uşiţa din spate, nu e aşa? Trebue neapărat să poruncesc să se schimbe broasca. Aşează-te te rog.

Ea şovăi înainte de a asculta.

— Da, urmă el încet. Ştiam că eşti o femeie. Ghicisem, auzind fâsâitul rochiei. Ce doreşti?

Cu gâtul uscat ea încercă să răspundă de două ori până când reuşi:

— Venisem să caut ceva, un lucru pe care credeam că-l voiu găsi în această odaie. Oh 1 nimic prea de preţ… Pentru altcineva în afară de mine. Vezi…

— Nu, nu văd Sunt orb.

Spuse aceste cuvinte din urmă cu un glas atât de liniştit, atât de nepăsător, încât timp de câeva clipe, ea nu-şi dădu seama de însemnătatea acestei mărturisiri.

Orb 1

Ea îşi stăpâni un strigăt

— Oh 1 lti cer ier'are.

Deodată inima-i tresărise de bucurie. Orb 1 Nu putea deci s'o vadă… Nu o VQ putea recunoaşte dacă o mai va întâlni odată.

— Te asigur că nu am venit aci cu gândul de a fura ceva. Trebue să-ţi spun că… Familia mea a închiriat această casă vara trecută. Am pierdut atunci un lucru important şi nu aş fi vrut ca familia mea să bănuiască lipsa lui.

Ea îşi recăpăta siguranţa, căci ştia că în vara

— 48 ce trecuse Monk's Chase fusese închiriat uimi ho gate familii americane.

— Eşti deci o Osbom… Ei bine, copila mea, COU tă-ţi lucrul pierdut şi ia-l. Îmi pare rău că te-um înspăimântat.

Ea se întoarse ca să mai arunce o privire spre dulapul întredeschis.

— Nu-l mai găsesc (oftă ea… O fi fost luat. Şiacum trebue să plec. Îmi daţi voie?

El se ridică, străbătu odaia, furişându-se pe pipăite din mobilă în mobilă. Ajunse astfel în holl, apoi în sală şi intră însfârşit în strâmta trecere care ducea la mica poartă al cărei prag îl trecu.

Timp de câteva clipe (rămase nemişcat, lăsând jloaia să-i curgă pe umeri.

— Noapte bună 1 murmură el înfine. Iţi urez să iu te uzi prea rău.

El aşteptă până când zgomotul paşilor grăbiţi ii fetei se stinse, apoi se reîntoarse, închise cu grije portiţa, reintră în bibliotecă, aprinse toate luminile şi se aşează în fotoliul din faţa focului.

Mult timp rămase nemişcat, cu fruntea brăzdată de sbârcituri adânci. Îşi opri gândurile pentru a-şi umple încet pipa, apoi, scoţându-şi ochelarii negri reîncepu citirea jurnalului, pe care vizita tiîerei i-o întrerupsese.

Nu părea să aibă vreo greutate în descifrarea: u ochii liberi a literelor celor mai mici.

Intre două trasuri din pipă, murmură:

— Săraca Hope Joyner 1 Săraca Hope Joyner.

CAPITOLUL V.

O să-ţi spun adevărul, începu Hope Joyner cu o hotărâre atât de îndârjită, încât Dick Hallowell nu se putu împiedica

să nu suiîdă.
— O experienţă foarte plăcută, murmură el. Nădăjduiesc că o voiu putea şuieri. Ce te nelinişteşte, draga mea?
Ii luase mâinile ei intr'ale sale şi timp de o clipă amândoi rămaseră nemişcaţi. Apoi ea şi le „etrase încet.
— După ce îţi voi spune toate, e posibil… Că nu vei mai vrea să mă vezi, reîncepu ea iute Iţi reaminteşti de ceeace Diaha Martyn a spusdo mine?
— Diana spune atâtea lucruri despre aţâţi oameni, încât e destui de greu să-ţi reaminteşti un lucru, răspunse Dick surâzând.
— Sunt sigură că-ţi aduci aminte, totuşi. Diana a spus că eu sunt „apărută” de nu ştiu unde.
— Ceeace e cu totul absurd, căci eşti o fiinţa* ce poate fi atinsă, foarte seducătoare, şi nu o apariţie 1 Şi când te văd dându-mi ceaiul în salonaşul tdu atât de luxos, te găsesc tot atât de reală ca şi Ritzul, a căra; siluetă o văd prin fereastră.
— E'şti stupid, Dick. Diana a vrut să spună că nu am familie, nu am părinţi şi că dir fi posibil să fiu ceva îngrozitor… Lucru pe care poţi să ţi-l înclupuieşti. Te pricepi puţin în heraldică, nu este aşa? Şti ce înseamnă o spărtură în stemă?
— Nu e cine ştie ce… Şi are oare asta atâta însemnătate? Spărturi i Se găsesc în cele mai glorioase blazoane… Sunt aproape sigur că ar ii găsite şi într'al meu.
Ea rămase mirată de această nepăsare. Timp de câteva clipe simţi o uşurare uriaşă, care se prefăcu deodată în furie.
— Dick, nu ştiu dacă cuvintele mele se identifică cu adevărul. E foarte crud din partea ta să gândeşti că sunt…
— Nu gândesc nimic… În afară de faptul că ©şti cea mai minunată tânără, cu care mă voiu căsători voiu părăsi apoi armata şi voiu duce cu ea un traiu foaite fericit
— Dick! Nu poţi să înţeiegi situaţia îngrozitoare în care mă aflu? Nu ştiu de unde vin banii mei, nu ştiu nimic despre

părinţii mei… Am venit într'o zi… Din nu ştiu ce parte 1 Până nu de mult, acest lucru nu trezise în mine nici cea mai mică neliaşite, dar acum., acum că ai intrat tu în viaţa mea…

— Şi aceasta s'a întâmplat datorită elementului lichid, nu o uita. Am poftă să aduc la blazonul meu o vâslă de aur pe un fond de azur… cu toate că

— 5 2 – epitetul de „azur” ar fi poate optimal pentru a arăta apele Tamisei.

Ea se gândea cu fruntea aplecată. Deodată* • • hotărî:

— O să-ţi fac o mărturisire Dick…

Şi fără a mai căuta cea mai mică îndreptăţiţi a purtărei ei, ea îi povesti vizita sa delà Monk'-i Chase. Cât timp vorbi, tânărul o ascultă cu cea mai mare seriozitate.

— Ai fost oarh nebunatică, spuse el când ea tăcu. Puteai să păţeşti ceva… Ce om e acest Hallett?

— Tot ce ştiu de el, e că e în fruntea unei averi uriaşe şi că faţă de mine a arătat întotdeauna nepăsare. E stăpânul unui întins domeniu în Kent. Acolo am petrecut cea mai mare parto a copilăriei mele.

— Nu l'ai văzut niciodată?

— Niciodată. Se găsea totdeauna în străinătate când eu veneam să petrec câteva zile în casa sa. Am întrebat avocaţii cari se ocupă cu averea lui, dacă e vreo rudă a mea, mi-au răspuns că nu 0. Îmi' cunoştea mama.; şi-l bănuesc că a avut cu ea vreo aventură sentimentală. Nu am putut, de altfel niciodată, să adâncesc această chestiune. Tatăl meu l-a ales ca executor testamentar… Cel puţin, o bănuesc.

— Şti cele ce erau scrise în testamentul tatălui tău?

— Nu. Tot ce ştiu, e că primesc cu regularitate o pensiune uriaşă şi dacă câteodată frecventez persoane deochiate, cum a fost cazul într'o zi, avocatul meu îmi trimite o scrisoare prin care sunt rugată să încetez orice relaţii cu persoanele indezirabile. Avocatul meu îmi comunică şi repertoriul Carlow.

— Şi nu ai alte rude?

— Niciuna. Spusesem bine, sunt o femeie de nu ştiu unde 1

— Nu aş fi mirat, dacă avocatul ţi-ar scrie o scrisorică asupra mea, glumi el, căci dacă nu sunt chiar eu o frecventare indezirabilă unele dintre rudele mele apropiate aparţin desigur acestei categorii…

Dick Hallowell se gândea tocmai la acel membru al familiei sale căruia i se putea aplica „epitetul de indezirabil", când, printr'o coincidenţă care nu-l miră prea mult, se întâlni nas în nas cu fratele său în mijlocul Iui Piccadilly Circus, Graham Hallowell nu se mai asemăna cu personagiul sdrenţăros, ©dore, cu puţine zile mai înainte intrase în curtea turnului Londrei. Ghete frumoase f pălărie elegantă, se asemăna unei gravuri de modă. Dick voia să-şi urmeze drumul când fratele său îl opri.

— Dacă nu-ţi este teamă să te compromiţi cu unul ca mine, aş vrea să am o scurtă întrevedere cu tine.

— Numaidecât, dacă vrei. Dar te previn: dacă b vorba de o chestiune de bani…

— Nu poţi să te gândeşti ja altceva decât lif bani? Nu, Dick, voiam numai să-ţi vorbesc dl Diana…

— 51 —

— E un subiect şi mai inutil de discului

— Diana dxweşte sa faceţi pace, reinmiMi Câtd bara cu brutalii.? Dece să prelungiţi c,. N J «vendetă? Nu p.' uia că într'o zi a preferai iii bărbat?

— Dacă-mi reamintesc acest hicru, crede mfl că nii-l reamintesc cu un simţământ de mulţumi i<? Iaţă de ea-l.

Se uită la ceas.

— Dar să isprăvim Graham. Am o întâlnire îa cinci minute.

Spune-i lui Diana că nu- «păşţres în suflet nici o ură. E absurd să vorbim de vendeta. Nu ţiu s'o întâlnesc, atâta tot, uu pc-ntrucă acest lucru ar trez {în mine csl uiai mic sentiment dureros, do» r penirucă ea înseamnă în faţa ochilor mei, ceeace urăsc eu cel mai mult „>n lume: trădarea şi duplicitatea.

Tăcu şi după ce salută pe fratele său înclinând capul, îşi urmă drumul, în timp ce Graham se îndrepta spre locuinţa Di anei.

Tânăra femeie îl aştepta în salonaş. Îndată, după ce el trecu pragul, ea ghici, cu subtila s-i intuiţie iemeiascâ, că cei doi fraţi se întâlniseră

— Acelaşi, mormăi Graham, aruncându-so lnr'un fotoliu. Vrea să '. E ierte, cu condiţia de a nu mai auzi niciodată vorbindu-s* de tina

— Aşteptaţi altceva dela el?

Timp de o clipă, ea îl privi fără a vorbi şi expresia feţei ei, nu arăta rici o îngăduinţă. Încet, cu lovituri regulate, picioru-i bătea măsura pe covor.

— Eşti un neîndemânalec, murmură ea însfârşit. I-ai vorbit măcar de o pensie?

Graham rânji:

— O pensie 1 Crezi că mi-ar ii lăsat timpul să ating un subiect atât de delicat? Primul său cuvânt mă vestea că orice cerere de bani trebuia eliminată din convorbirea noastră. De altfel, dacă Trayne are nevoie cu adevărat de mine pentru o oarecare afacere, vom avea mulţi bani şi în plus toată siguranţa.

— Ce afacere?

— Cum aş putea s'o ştiu? Trayne nu are obiceiul să-şi facă confidenţele prin telefon. Nu am lucrat niciodată cu el. Dar tu, Diana?

— E foarte darnic, recunoscu ea, dar e şi foarte primejdios.

— Ce vrei să spui?

— Oameni ca el sunt întotdeauna primejdioşi. Afacerea pe care mi-o încredinţase, nu avea în sine nimic prea încurcat, dar am înţeles mult mai târziu că era necesară pentru reuşita unora dintre proiectele sale Sunt doi ani de atunci, într'o zi, mi s'a cerut să conduc pe lordul Firlingham într'o sală de joc a lui Trayne. L-am dus, ieşind dela Operă... In acea noapte, lord Firlingham pierdu la baccara 40.000 de

lire. Nu o aflai numaidecât, de altfel, căci când l-am părăsit, soarta părea că-i surâde. Câteva zile mai târziu, am primit dela Trayne douăzeci de bilete de o sută de lire.

— Două mii de lire 1 Plăteşte ca un rege.

— La început, gândul rolului pe care-l jucasem mi se păru îngrozitor, dar Firlingham e o brută.

E unul dintre oamenii cei mai neplăcuţi |>r, rum i cunosc.

Ea se opri, pentru a aiunca o priviio ipn I sul de pe cămin:

— E timpul să plecăm.

Graham o privi, încremenit:

— Şi tu ai întâlnire cu Trayne?

— Majestatea Sa Tiger Trayne mi-a făcut cu noscut că aş putea nădăjdui un folos importării, vizitându-l împreună cu tine.

Clubul Cursei do Şoareci, aşezat în apropierea lui Solio Square, era una dintre instituţiile aie căror membri se-mândresc de a număra între ei unele dintre cele mai vestite nume ale Angliei. Luxul reuniunilor ei, într'un cartier care era lotuşi monden, o făcea una dintre instituţiile cele mai vestite ale Londrei. Toţi ştiau că se joacă mult; dar renumele ei era datorit şi bunăfăţei mâncare i şi micimei cotizaţilor 1

Cu toate că circulau unele svenuri, poliţia nu se neliniştise niciodată, de ceeace se petrecea aci. De mai multe ori, înalţi funcţionari ai Sco'lund Yardului se amestecaseră în mulţimea invitaţilor; dar nu văzuseră niciodată mai mult decât ino1» nte partide de bridge, în care laxa de câştig sau de pierdere era de cincizeci de lire suta de puncte. Ori, taxa bridgeuiui e o chestiune interna care nu priveşte decât comitetul de direcţie al Clubului. In consecinţă, Scotland Yard nu găsise ca Qsto necesar să intervină. Dacă, câteodată jucătorii organizau o partidă de baceara, era totdeauna în neştiinţa conducătorilor Clubului şi nici un străin nu putea ii admis la aceste şedinţe Sără a nu prezenta cele mai serioase garanţii. Niraeni nu se plânsese vreodată că o partidă sar ii desfăşurat într'un chip necinstit,

cu toate că Mr. Trayne, care ponta din gros şi avea câteodată banca, câştiga cu o uimitoare regularitate.

Membrii Clubului care mâncaseră aci, plecaseră cei mai mulţi, când Diana şi JV tovarăşul ei intrară în marele vestibul.

— Mr. Trayne e la secretariat, le spuse portarul. Voiţi să mă urmaţi?

Personagiul care era aşezat la biroul secretariatului depăşise cu mult cincizeci de ani. Pârul său tăiat scurt era argintiu; dar iaţc sa cu 'lăsaturi a. spre şi energice, nu avea nici o sbâicitură. Cu toate că era aşezat se putea vedea că înălţimea sa era mai mare decât media obişnuită şi o impresie de putere stăpânitoare provoca vederea umerilor largi şi pătraţi. Cu dinţii săi, de Un alb strălucitor, piea neregulat plantaţi pentru a nu fi naturali, mesteca o ţigară pe jumătate fumată.

Acesta era. Tiger Trayne, a cărui înfăţişare, în csudct poreclei1 sale, reamintea mai iute ideea unui leu decât a unui tigru.

După ce studie câteva clipe pe noii veniţi cu t nepăsare aparentă se ridică şi-şi aruncă ţ'go/% în cămin.

— Fiţi bine venin', muimuaâ el vesel. Diana Martyn, nu e aşa?

Vocea sa era gravă şi sonoră; vorbea cu o ttşu-

— 58 – rinţă desăvârşită şi Diana nu putu nu vl măi turisească că nu se asemăna de loc imagine! Pt care şi-o făurise despre el. Avu o surpnzd plo cută. Înţelegea acum, dece acest om, al 1 11U cap, plănuise atâtea planuri criminale puiule %u scape de justiţie.

Ea îşi reaminti de cele ce-i povestise Colley despre el: curse întinse, artificii desfăşurate pentru a-l învinge! Cei mai iscusiţi copoi din cele două continente îşi întinseseră laţurile pentru a-l prinde; dar Tiger Trayne înşelase toţi urmăritorii săi biruind întotdeauna pe cei mai ameninţători duşmani.

— Nu vă reamintiţi de mine, Mr. Trayne? Răbpunse ea cu fineţe.

Un surâs arătă dinţii săi albi.

— E un principiu de ai meu de a nu-mi reaminti de nimeni şi de a fi cu prietenii mei cei mai buni ca faţă de nişte străini ce trebuesc la fiecare uouă întrevedere să-mi fie prezentaţi oficial. E o metodă ioarte bună. V o recoraaud.

Vorbea Dianei dar privirea sa nu părăsea pe Graham.

— Cât despre dumneata eşti Mr. Hallowell, nu e aşa?

Aşezaţi-vă, vă rog. O ceaşcă de cafea?

Apăsă pe o sonerie şi dădu apoi un ordin, cu toate că nici un servitor nu răspunsese chemări1, lui. Şi, deodată, o voce ce părea că iese dintr'un Eid, spuse plină de respect:

— Bine, domnule.

Faţă de mirarea musafirilor săi, Tiger Trayne găsi că nu ar ii rău să le dea câteva lămuriri.

— Microfoane şi megaioane invizibile. Foarte practic.

— Dan nu vă e teamă de urechile indiscrete? Întrebă Diana.

El izbucni în râs.

— Indiscreţiile nu sunt posibile decât atunci când le doresc eu.

Se întoarse spre Graham.

— Dumneata te întorci dela „moşie”, cred?

Graham stăpânea prea bine vocabularul foştilor săi tovarăşi, pentru a înţelege că era o aluzie delicată la închiderea sa.

— Da, răspunse el.

— Supărător… Intr'adevăr, supărător…

Era în vocea lui Tiger Trayne o simpatie întristată. El urmă:

— Ţi-ar fi fost uşor să scapi de acest lucru… Dacă cineva şi-ar fi daA osteneala să se gândească la dumneata. Un general poate că nu ştie mânuirea baionetei, dar cel mai brav. Şi mai îndemânatec dintre soldaţi poate să se arate cel mai bun general.

Întinse o cutie de ţigări lui Graham.

— Nimeni nu poate reuşi în această carieră, dacă nu are drept ajutor, un om înţelept, ce se gândeşte întocmai ca un detectiv. Un hoţ care-şi pregăteşte lovitura începe prin a-şi închipui că nu riscă deloc a fi descoperit... După care, pare că-şi bate capul a înmulţi indiciile care vor da posibilitatea celui mai mărginit detectiv amator să-i urmărească ca şi cum l-ar vedea. Azi nu m meri reuşeşte, d >cdt după îndelungate repetiţii de obieclive figurate.

Graham şi Diana ascultau cu atenţia cea mai încordată. Îşi dădeau seama – mai ales Diana – că fiecare cuvânt pronunţat de Tiger Trayne avea o semnificaţie şi un scop precis.

— In ceeace mă priveşte pe mine, urmă el, dacă m'asi gândi Ia o lovitură mare...

Se opri deodată.

— ~ată cafeaua...

Fără ca mosafirii să-şi dea seama o tăblie de lemn a peretelui se deschisese, descoperind vederii lor o tavă cu ceşti pline de cafea fumegânde.

Tiger Trayne o aşează pe masă xeânchise lăblia, aşteptă câteva clipe, se întoarse spre invitaţii sai, apucă ceaşca şi bău cafeaua sa dintr'o înghiţitură.

— In ceeace mă priveşte pe mine dacă aş vrea să încerc o lovitură mare, o operaţie în stare să aducă tovarăşilor mei o sumă de...

Tăcu deodată, pentru a-şi mări efectul

— De cincizeci de mii de livre de pildă, mi-aş lua precauţiunea, de a repeta cu grijă. Aş cere opului însărcinat de a juca rolul principal să se antreneze la urcări; să se obişnuiască să sară dela o înălţime mare; l-aş făcea să studieze manualele de instrucţie militară...

— Dacă ar fi în contact cu soldaţi – tot astfel şi consemnele Şi regulamentele locului unde l'aş trimite. L'aş obliga să cunoască cu deamănuntul legea fluxului şi a refluxului.

, Graham îl întrerupse cu nerăbdare:

— De ce e vorba? Ce misiune îmi încredinţezi?
— 61 —
Tiger Trayne. Îl privi cu ochii săi limpezi.
— Am vorbit eu de vreo misiune?
Era în vocea sa o oarecare imputare.
— Nu va înfăţişez decât câteva principii generale.
Graham era gata să răspundă, dar o privire de-a Dianei îl readuse la tăcere.
— Chiar în această dimineaţă, urmă Trayne, mi-am lăsat închipuirea în voie. Nu-mi aduc bine aminte ce m'a îndemnat să meditez. Poate procesul care s'a desfăşurat ieri la Old Boiley. De fapt aceşti domni au c mentalitate destul de primitivă!
Oftă, apoi reîncepu:
— Un om e condamnat la muncă silnică pentru Un furt copilăresc care i-a dat câteva sute de livre. Ce absurditate! Ar fi putut, riscând mai puţin, cu un spirit tot atât de hotărât să câştige cincizeci de mii fără greutate. Cincizeci de mii de livre 1 E o sumă 1
Din nou se opri, ca Şi cum ar ii aşteptat aprobarea ascultătorilor săi, dar, delà privirea pe care i-o trimesese Diana, Graham ara prudent.
— Nu e nici o glorie să faci un furt vulgar, urmă Trayne încet şi credeţi în experienţa mea, gloria e un lucru care are preţ pentru cine posedă cât de puţină imaginaţie.
Cât despre mine, daca aş fi fost spărgător, aş fi pretins ca publicul să fie informat de isprăvile mele prin titluri uriaşe în pagina întâia.
Se uită încet spre Diana şi apoi la Graham:
— S'au scurs 300 de ani decând un neînaèmâ> natec încercă lovitura cea mai remarcabilă din toate timpurile. Fra un aventurier vulgar, un I l şi totuşi era cât p<e aici să reuşească, cu!< oii nu avu la dispoziţie nici avion, nici barcu <ru” mobil. Era colonelul Biood…
Diana cu tot sângele ei rece, nu-şi putu retine o exclamaţie surdă. Graham părea că nu ştie nimic.

— Colonelul Biood dădu greş… N u ştiu precis daca a fost spânzurat. De altfel, poţi să fi spânzurat pentru că ai furat bijuteifile coroanei?

— Bijuteriile Coroanei? Exclamă Graham a cărui faţă exprima stupefacţia alături de teroare.

Tiger Trayne neglija întreruperea.

— Bijuteriile Coroanei., Asta face cam 1.000 000 de lire: dar din punct de vedere sentimental e extraordinară. Nebunie, zici? Nu te contrazic.! N mod sigur, un nebun a conceput asta. Ce satisfacţie ar îi avut un om sănătos la minte să-şi pună pe cap coroana Angliei. Nici măcar pentru a provoca admiraţia hoardei mizerabile a supuşilor Fui, ci pentru a se împodobi în cea mai secretă cameră dtn palatul său din Kishâaston, unde nici femeile n u sunt p ţ i m i t e.

Din nou Diana nu se putu stăpâni de a interveni.

— Aşa dar prinţul de…

Un gest al lui Trayne a făcu să tacă.

— Nu ştiu dacă i-ixtetâ. Prinţi. India e o ţorâ care totdetxuna m'a lăsa: în î<t («sjest. In orice caz o Idei* de nebun. Dor nebunia e mereu alături d^ geniu.

Suspină.

— Omul e o fiinţă stranie şi capricioasă. Dar Şi… 55.000 de Itae… O avere uşor de câştigat. Că

— 63 – teva săptămâni de punere ia punct, o strictă aplicare a dispoziţiilor primite… la urma urmei nici un risc. Un om sau doi ucişi, dar în nici un caz d-ta…

Se opri brusc şi îrvtors spre Graham ca şi cum ar li vrut să-şi ceară scuze:

— Admiţând lucrul de neconceput… Că vei fi gata să joci un rol în aventura aceasta.

Faţa lui Graham Halloweli deveni lividă şi-l cuprinsese un tremur. Cu un maie efort reuşi să băiguiască:

— Vrei să mai adaugi ceva mai explicit la cele ce ai spus?

Fără să răspundă, Trayne se duse la o casă de bani, introdusă în perete, o deschise şi scoase un caet mare cu foiie bătute la maşină.

— Uite romcnul meu, murmură Trcyne încet aprinzându-şi o ţigară, una din cele mai rare lucrări pe care le-am scris. Am situat acţiunea mtr'o ţară imaginară, Rurilania! In ţara asta, pe marginea unui râu se ridică un ccstel pe care l-am botezat citadela. Castelul acesta are un turn, bine păzit şi apărat căci conţine bijuteriile regelui. In momentele mele libere am imaginat un sistem pentru a putea fura această comoară. Povestea e destul de ingenioasă, am dat bijuteriilor numele de „fruct” şi păzitorilor numele de „pândqr”. In caz că volumul va cădea în mâinile vr'unui străin nu va înţelege nimic. Dar mai întâi e vorba dacă eşti dispus să te cosacri studiului acestui roman?

Graham aprobă din cap. Mister Trayne continuă:

— Vei găsi mâine dimineaţă în pag. 9 din „Megaphcae” adresa unei mici vile de închiriat. Dacă

— 64 – vei voi sa locueşti aici sunt sigur ca a<|*>iM' 1 „• închiriază Va cere un preţ. Foarte mic. Caia I i» grijită de iin om de încredere care îţi v, i.1,1 In fiecare seară cartea asta deld 8 la 2 noap< «<i fi cred că într'o lună o vei şti pe dinafară.

Mr. Trayne se întoarse spre Diana.

— Am deasemenea şi pentru d-ta, miss Martyn, un mic roman. Iţi voi vorbi mai târziu.

Diana stătea ia fereastră.

— Ce curios 1 zise ea.

— Ce e curios? Întrebă Trayne fără sd se întoarcă.

— Femeia asta din stradă. A venit fără ca să ştiu în casă să-mi propună o servitoare. N'am vu zut-o când a intrat.

— Adevărat? Stranie poveste! Eşti sigură că e aceeaşi? Ţi-a spus numele?

— Mrs. Ollorby, răspunse repede Diana.

Trayne deveni grav.

— Jeane Ollorby... Ţi-a spus adevărata ei iden* titate…

— O cunoşti?

— Da… E una din cele mai abile detective a îcotland Yard-uluiy Cred Că n'ai spus nimic necugetat.

Diana păli.

— Şi pentru ce a venit la mine?

— Mrs. Ollorby era curioasă să ştie ce caută Ax. Graham Hallowell la d-ta.

— Femeia asta are o mutră de spălătoreasă – >ersiflă Diana.

— Exact, a spălat în cariera ei o cantitate iinpresionabilă de lingerie murdară – şi asta în public.

Se gândi un moment.

— Misa Maityn, poate că ar fi bine să iei vile pe numele d-tale Şi vei invita pe prietenul mc tale Graham să locuiască la d-ta, dacă lucrul a cesta nu te-ar compromite. Totuşi mi se pa: sibil, pentrucă…

Făcu o pauză şi fruntea sa se încruntă ca <: când se gândea.

— Nu-mi amintesc exact data când ai luat i căsătorie pe amicul nostru Graham. Mi se par că cu o lună înainte de a pleca la ţară.

Diana îşi muşcă buzele, Vasăzică mai ştia şi u: al treilea-secretul lor.

— Căsătoria voastră a avut loc într'o mică li calitate din Warcesterhire, mi se pare.

— Mr. Trayne aveţi un birou de informaţii e: celent.

— E' destul „de satisfăcător. Veţi putea citi îr preună mica mea carte.

— Şi dacă nu accept să mă amestec în chesl asta, întrebă Diana, care vor fi consecinţele?

Trayne dădu din umeri.

— Consecinţele? 50.000 de lire în loc de 100.00'

Imaginează-ţi Miss Martyn că toată lumea clocoti. Iţi aminteşti de emoţia produsă de fu: Giocondei? Multiplică asta cu o. sută. Ce sur vor plăti proprietarii fructului pentru a-l recăp< şi chiar dacă se va descoperi adevărul, el nu atrage nici o urmărire judiciară.

Păru că examinează cu atenţie scrumul 11. T • > • i i şi termină:

— Poate că puteţi să vă retrageţi. Suni ouiiot să ştiu oe va face Mrs. OHorby…

— Diana şi Graham ajunseseră! A uşă când TrayM le spuse':

— Încă ceva. Mr. CoUey Warrington nu trebuo să ştie nimic. Asta în cazul că Taţi convinşi că şi el trebue să ştie.

Diana ajunsă acasă se gândi dacă există om care să se încreadă în Coliey Warrington. Graham avea alte preocupări. Din minut în minut se uita pe geamul maşinei îndărăt spre silueta corpolentă a lui Mrs. Ollorby care gbservase plecarea lor fără ca să-şi ascundă interesul.

CAPITOLUL VI.

Excelenţa Sa prinţul de Kishlaston era întins le.

— Neş pe un divan din apartamentele sale private. Alături de el o grămadă de tăeturi din presă. Cu toate semnele de desgust pe iată, hindusul, se de cise să ia cunoştinţă de ele, lucru pe care îl făcu cu mare grije, citind fiecare tăetură dela prima până la ultima linie.

Rikisivi, prinţ de Kishlaston îşi făcuse studiile într'un colegiu britanic. Vorbea engleza la perfecţie dar din dispreţ, faţă de cuceritorii ţării sale se servea totdeauna de un interpret la întrevederile cu caracter oficial. Descindea dintr'o foarte veche familie de monarchi, cu mult mai veche decât Compania lndiiloi chiar, care domnea peste un popor oare socotea fiecare membru al familiei drept o divinitate. Era vorba să se prepare pentru Riki o abdicare forţată. Mai avusese dificultăţi şi cu guvernatorul Rondicheryului în privinţa unei sumbre chestii de amor.

Deodată un ciocănit uşor se auzi în uşa cir» era mascată de draperie. Era interpretul Exco'. On-

*i solo. Se apropie de stăpânul lui şi-i spuse câteva cuvinte, cu voce înceată.

— Introdu-L murmură Riki.

Colley Warrington fu ceremonios adnls s<f/» o> trundă în apartament. Colley Warrington era unul din rarii privilegiaţi care puteau intra la prinţ la orice oră. Făcuse hindusului

câteva servicii de un gen cu totul particulare. Aducea oare vr'o soluţie problemei care-l frământa pe Riki?

— Un plan ca ăsta e desigur realizabil, şopti Colley pe un ton confidenţial, dar ştiţi că nu cunosc configuraţia coastei…

Bafab.nl îl opri cu an semn.

— Operaţia e foarte simplă. Când 0 femeie călătoreşte în India ea e purdah, adică închisă înir'un veccicul pe care nici un funcţionar al poliţiei nu va risca să-l controleze Mu, singur: problemă • de a o face să părăsească AngliaLăsă capul în jos cu descurajare.

— Este un lucru periculos, dar nu imposibil. Intr'adevâr e mai ales vorba de bani. Cum veţi călători spre regat?

— Voi lăaa în -grija unei Companii Maritime sămi organizeze călătoria

— Va trebui să luăm un yacht dar cu bani totul e realizabil.

Spuse o cifră – o adevărată avere – pe care Riki o primi cu un gest indiferent.

— Puţin contează asta 1 Ceea. Ce irebue sunt auxiliari siguri. Trayne poate…

— Nu, mai ales Trayne, nuDealtminteri va retuşa să ne ajute când va auzi că e vorba de iemei Şf-i poTMtf prietenului o istorie frumortin >uft cu niţică piraterie la bază ce se fmputa hrf T m r y w.

— Q şti pe Hope Joyner, nu-i aşaî E fenm>» fl Joare î Bine înţeles că nu cred că va veni de br Aoie. I-am trimis o scrisoare de scuze în chestie cu perlele, aşa ni s'a terminat relaţiile noastreMiss Martyn o cunoaşte aşa că te va afata.

Coîley avu un moment de ezitare, dar cât era de scelerat planul lui Riki tot nu-l mişcă prea mult.

Părăsind pe prinţ se duse la Diana care tocmai sosi cu Graham acasă dela întrevederea cu Trayne. Amândoi erau tăcuţi şi cufundaţi în gânduri.

— Pentruce vroia să vă vadă Trayne?

— Nimic important, replică viu Diana închizând chestiunea.

— Ciudat tip, nu? Ştie toate limbile europene afară de ungară 1 Ai văzut pe mica Joyner azi?

Diana îi aruncă o privire bănuitoare.

— Cred că vrei să spui de misterioasa tânără din Devcnshire House… Nu prea suntem în buni termeni noi amândouă. Dece întrebarea asta?

— Mi s'ia părut că am văzul-o venind încoa, zise el cu indiferenţă.

— Şi ce mai vroia Trayne?

Diana inventă repede o minciună.

— Face o nouă casă de joc la Portland… I-am spus că nu mă interesează.

— Mă mir că Tuayne consultă în chestii de astea străiriii.

— Poate că vroia să discute cu noi" problema Hope Joyner, adăugă tânăra femeie cu un ae? R plin de subînţelesuri.

Vorbise la întâmplare, dar observa că faţa iui CcJley se sahimbase beuec la eulcace.

— Adevărat? Şi ee veoia să ştie?

Surprins «ie răspunsul Dianei era gata să se trădeze, dar recăpătându-şi sângele rece isbweni într'un râs eaee nu înşelă pe cei doi.

Brusc, abandonă acest subiect de conversaţie căci Blana pusese o surprinzătoare întrebare. O întrebare la care nu putea răspunde.

— Mre. OUorby? Murmură el, repetând numele. Nu… Nu cunosc. Face parte din relaţiile voastre.

În mod sigur el nu ştia nimic de Mrs. Ollorby.

Mrs. OUorby, puţin câte puţin, obseda creerul tinerei femei. Nu putea să-şi alunge din minte imaginea acestei doamne grase, care se interesa aşa de mult de proect&le lui Tiger Trayne. Ea petrecu o noapte albă şi când ieşiră zorile era decisă să lase totul baltă. Când veni Graham îi spuse hotărârea ei.

— Din momentul când Trayne conduce operare nu e nici un pericol, zise el. 50.000 de lire tyoate că e puţin pentru

tine care dispui de averea unui rajah, dar pentru mine e mult.

— Mrs. OUorby… Începu ea.

— Bh, ce ne interesează pe noi, că se interesează de club, nu de noi.

— Ki-e frică Graham, de ce a căutat să intre în casă? Mi-e frică 1

— Trebue să vorbim de asta lui Trayne.

Telefona la club şi i se răspunse că Tiger Trayne nu se găseşte acolo, dar poate fi văzut la Berăria Royal. Graham se duse imediat acolo. Tânărul îi spuse lot. Tovarăşul său era foaitot <• ».,. (t< ce-i spunea. Se gândi un moment:

— E totuşi foarte posibil ca să fi intrr” so» VO dă pe d-ta. Şi nu pe soţia cMale.

Totul pare neliniştitor.

— Eşti desigur, neliniştit?

— Nu, căci ounosc bine situaţia lui MTs. Oilor: la Scotkmd Yard. E întrebuinţată pentru extraordinara ei memorie a fiaur'lor. Ocupă o funcţie Iară determinare precisă. Rolul ei e să prepare terenul pentru inspectori. Nu trebue să-ţi fie frică, ea încă nu te tăinue ci Speră să te poată bănui. Asta-i totul 1

Graham credea că Trayne îi va mai dă vreo lămurire, dar abia la urmă şi cu totul vag Travne II întrebă:

— Te interesezi de chestiile maritime?

— Nu.

— N'ai văzut niciodată Pretty-Anie! Cred că nici n'ai auzit vorbindu-se de ea.

— Niciodată. E o corabie de pescuit?

— Nu, Preîty-Anie este un vas mic In locul matale m'aş documenta asupra acestui vas şi aşi căuta să intru în graţiile căpitanului lui care-i este şi proprietar. Tipul se numeşte Ely BAss Nu are nimic… Dintr'un om de lume. 11 găseşti mai curând la Cabaretul Trei Mateloţi decât la clubul rllor marinei comerciale.

Graham nu încercă să-şi ascundă surpriza.

— Ţine-ţi să-i fac neapărat cunoşt'nţa?

Trayne surâse:

— 73 —

— Ţiu să faci cum îţi place, dar aş ii mulţumi dacă aş ştii că ai închiriat vila şi ai făcut cunoştinţă căpitanului Ely Boss. Acum trebuie să te pă răsese. Fi drăguţ şi pleacă cu cinci minute dup4 Tâine, e preferabil să nu fim văzuţi Împreună.

CAPITOLUL VII.

Corespondenţa pe care o primea rtope Joyner era redusă. Totuşi în dimineaţa asta când camerista îi aduse ceaiul şi corespondenţa observa un plic albastru care îi era cunoscut. Era dela avocatul ei care nu-i spunea decât lucruri neplăcute.

„Dragă misa Joyner. Am aflat că întâlniţi pe un oarecare Mr. HalloweiL Suntem siguri că tutorele dvs. va desaprcba aceste întâlniri şi credem de datoria noastră să vă spunem că acest Haiiowell, ca tot aspectul rai de om cultivat şi obişnuit cu manierele societăţii, a Ispăşit o destul de mare pedeapsă la puşcărie. In aceste Împrejurări, veff proceda cu prudenţă renunţâna la o relaţie care nu ax presta pentru dvs. mei» profit şi poate chiar neplăceri. Vă rugea» sa credeţi, draga miss Joyner, în sentimentele noastre devotate”.

Tânăra Iată încruntă sprâncenele, dar faţa ei se destinse văzând că spionul ataşat persoanei sale comisese eroarea de a confunda pe Dick Hallowelâ eu fratele 3ău. Nu lăsa lucrurile să meargă înainte şi se amuza de pe acum la tonul mereu cresc io al viitoarelor scrisori.

Camerista se întorcea.

— O doamnă a vrut să fie primită de dimineaţă. Mi-a făcut o impresie proastă şi i-am spus că aţi plecat.

Hope ridică capul:

— Prefer să nu conduci afară pe cine mă caută. Incinte de a şti eu cine sunt 1

— Rog pe d-ra să mă ierte. Am crezut că fac bine.

Hope tocmiaj îşi terminase toaleta, când Janet se întoarse:

— Vizitatoarea a revenit. Numele ei e Mrs. Johnson. Vrea să vadă pe d-ra în privinţa asociaţii a tinerelor Hinduse.

Hope avu un moment de ezitare:

— Spunei să aştepte câteva minute.

Când intră în salon, se găsi în prezenţa unei t&- mei corpolente şi care o privea cu un surâs mare pe buze:

— Vă rog să mă iertaţi că v'am deranjat aşa de dkaineaţâ, Miss Joyner şi vă rog să-mi permite-ţi, pentru a evita un număr mai mare de minciuni, să vă spun că m fac parte din Asociaţia Tinerelor Hinduse şi că numele meu e Ollorby. V'aş ruga loaite mult să nu ştie nimeni că am fost aici. Fac parte miss Joyner, din cartierul general al Scot* Im* raeduhri.

Hope privi rurpriză pe grasa Imimln <-<tn zâmbea şi mai mult:

— D-ta detectivă? Eşti detectivă?

— Mi-ai fi plăcut să am titlul acesta. I'<u n» sunt decât Mrs. Ollorby, o femeie curioasă oare»! Bagă nasul în afacerile altora.

Vocea ei era caldă şi tânăra fată nu putu să se abţie să nu surâdă. Hope o invită să ia loc şi o întrebă:

— Acum doamnă, nu mai fi aşa misterioasă, te rog, care e obiectul precis al vizitei d-tale?

Mrs. OHorby deschise poşeta ei care semăna cu o valiză decât cu un accesoriu femenin şi scoase o foaie de hârtie pe care erau scrise mai multe note.

— Vreau să vă pun o singură întrebare, oare dacă vi se va părea impertinentă, ceeace e probabil, puteţi să sunaţi pe păpuşa aia tânără care vă serveşte de cameristă să mă conducă la uşă şi nu voi fi surprinsă şi nici supărată.

Termenul de păpuşă aplicat lui Janet, aduse un surâs involuntar p© buzele fetei.

— Sunteţi prietena lui sir Richard Hallowell din guarzi de Berwick, nu-i aşa? Permiteţi-mi o singură întrebare. Sunteţi logodiţi?

— Nu.

— II… Îl iubiţi mult?

— Mult.

— Sunteţi metresa lui?

Această întrebare brutală) neaşteptată, aduse • fie roşeaţă în obrajii tinerei fete.

— Veţi credo ca sunt lipsită de decenţă. Exact. Dar ţiu să vă spun: consider pe sir Richard Hallowell ca un onr cinstit şi aş vrea să vă gândiţi mult înainte de ai cere ceva ce un om cinstit nu ar putea aproba.

Hopo Joyner» e simţea cuprinsă încetul cu încetul da un sentiment de demoralizare.

— Nu văd unde vroiţi să ajungeţi, Mrs. OHorby. Dar, ceeace pot să afirm e că nu voi ajunge niciodată să cer lui Richard să comită o faptă care nu ar fi siriei onorabilă

— Mi se pare că am încercat totul (zise Mrs. Ollorby. Vream să ştiu dacă aţi rugat pe sir Richard să vă acorde o iavoare care ar implica din partea sa o călcare a datoriei.

— Niciodată, se indignă Hope. Intr'adevăr, Mrs. OHorby, sunteţi din ce în ce mai misterioasa.

— Vai, suspină grasa doamnă, e mai rău decât atât.

Ea scrise câteva note pe dosul unei cărţi de vizită şi le întinse tinerei fete.

— Uite adresa mea. Nu vei fi acasă probabil câteva zile. Dar dacă vei ii cumva în încuicâtuiî nu uita să~mi telefonezi.

Aceste cuvinte provocară la tânăra iată un. Sentiment complex de iritaţie şi amusament.

— La ce fel de încurcătură vreţi să faceţi aluzie?

Cine ştie 1 Londra e un oraş unde necazurile vin mai repede ca gripa, zise Mrs. Ollorby, ridicând clin umeri.

Apoi îndreptându-se spre poartă spuse:

— V'aşi rămâne infinit de obligată, miss Joyner, daca păpuşa do cameristă n'ar şti numel» nun şi proiesuinea mea exactă.

Hope se pregătea să spună că nu are obiceiul să spună servitoarelor pe cine primeşte, când ui> servă. Că Mrs.

Olloiby dispăruse din odaie.

Mrs. Ollorby mergea cu paşi „grăbiţi spre casă. Fu ajunsă din urmă de Hector, iiui ei oare avea în cap o claie de pâr roşu aprins de parcă era un loc. Ajungând acasă iormă un număr la telefon, vorbi 10 minute şi se duse să se culce puţin. Pe seara se deşteptă şi cobori în stradă. Îşi schimbase hainele şi aspectul ei era acum al unei femei sărace dar care căuta să-şi păstreze caracterul de respectabilitate.

La ora 10 ea suna la uşa cu Nr. 27 dintr'o stradă din Eost End. O femeie ce mirosea a alcool veni să-i deschidă.

Ah 1 iată-vă 1 Credeam că nu o să vă mai înâoarceţi 1

— Ai dreptate doamnă Hagitty. Na uita însă că plătii locuinţa pe o lună Înainte.

Doamna Hagitty conduse pe Mrs. Ollorby într'o cameră situata la etaj, mobilată cu un pot cu nişte cearceafuri dubioase şi un scaunMal se afla un mic dulăpior şi o măsuţă.

Ţiu neapărat să vă previn doamna… Doamnă…

Mm. Brown.

— Să vă pseviu că am chiriaşi foarte supărăcioşi care nu tsebuesc deranjaţi.

După ce Mrs. Hagitty părăsi camera Mrs. Ollorby se aşează să citească. După vr'o oră şi ceva se

— 79 auziră paşii căpitanului, punctuaţi de o melodie ale cărei vorbe rămâneau ininteligibile. Apoi se auzi cum el coborî jos şi cum trânti uşa de se cutremură tot imobilul.

Timp de câteva minute Mrs. Ollorby rămase cu urecherr la pândă. La un moment dat se sculă şi deschisa uşor uşa camerei sale. Toată era liniştită. Un sforăit sonor şi regulat se auzea dintr'o cameră al cărţi locatar se vede că se lupta bine cu somnul.

Fără nici un sgomotA îşi pusese pantofi cu talpă de pehlă, se strecură în camera căpitanului.

Camera asta părea mai bine mobilată. Avea în piu2 o comodă şi o masă pe care se vedeau nişte -oi de hârtie scrise. Mrs. Ollorby le examina repei î şi apoi trecu la cercetarea patului, ridică cearceaiul salteaua şi sub perini

găsi un carnet, într'o stare foarte rea, în care găsi o foaie de hârtie acoperită de cifre. Mrs. Ollorby cunoştea foarte bine.

— Liestiunjlo maritime aşa să-şi dădu seama că erau nişte calcule făcute pentru un itinerar bine lucrat şi pus Ir punct d<- căoitan. Prima dată era o zi de Vineri 13 şi poziţia de plecare era însemnată cu un punct de întrebare.

Deodată se auziră paşi înaintea casei. Extrem de iute se strecură afară din oameră şi cu urechea pusă la uşa camerei ei ascultă cum căpitanul urca însoţit de încă doi oameni. Mrs. Ollorby se trânti în pat şi imediat adormi.

În zorii zilei fu deşteptată de sgomotul paşilor căpitanului care pleca.

— 80 —

O jumătate de oră mai târziu -piivnti «nirl<i «» A un mic vapor, acostat la o oarecare difiiuuţl <' «coastă. Unul din personagiile astea”care rătâl Mi pe cheiuri se apropia de ea în speiamţa vreunul bacşiş.

— Ei miss vrei să urci la vasul ăla? Iţi gâsono o barcă în mai puţin de 5 minute.

— Nu… Mulţumesc I spuse Mrs. OfteitoY, ultandu-se la cel ce o întrebase. Apoi îl întrebă:

— Ce vapor e ăsta?

— Pretty-Anie. Tipul isbucni în râs. Frumos nume pentru «a Ughian cg ăsta, nu? Altădată a lost frumos. Dar după ce a eşuat pe nişte stânci la CornanvHie a fost cumpărat cu 50 de lire de bătrânul Ely Boss.

Puşlamaua scuipă în apă cu dispreţ şi continuă:

— Faimos pungaş şi Ely Boss. Nu angajează niciodată pe cutia lui de sardele, vre'tw albNumai mataci. A câştigat bani mulţi în U. S. A. făcând contrabandă de alcool. Niciodată nu are o încărcătură cinstită căci. Nu i-o asigură nimeni.

— In cazul ăsta din ce trăeşte •? Întreba candid Mrs. Ollorby.

— Mai trafica pe ici pe colo. Contrabandă de alcool, de arme, de droguri.

— Sub ce naţionalitate e înscris?

— Portugheză. Dacă ar fi engleză nu i s'ar da voie să se scalde pe aici.

Dealtfel lighianul ăsta face 12 noduri pe OTă le ordinar şi cu focurile siipra încinse 15 cu sigurmţă.

Mrs. Ollorby îi dădu un bun bacşiş şi se duse

— 81 – repede la o cabina telefonica. Ajunsă, luă aparatul şi făcu numărul său:

— Alio? Tu oşti Hectar? Vino imediat Ai o misiune de supxaveghiat.

Apoi formă un al doilea număr la Scotland Yard şi vorbi cu cineva de foarte mare importanţa.

După o jumătate de oră Héctor sosi şi Mrs. Ollorby îi dădu explicaţii, bani şi un ajutor în vorbăreţul de pe chei care se arătă foarte mulţumit.

— Să staţi mereu aici, o săptămână, două mi-e indiferent.

Ea nu minţea, răbdarea ei era infinită.

— 82 —

CAPITOLUL VIII.

Bobbie Longfellow era în vizita Ia colonelul regimentului de Gardă Berwick. Tocmai vorbea soţia colonelului.

— Nu înţeleg cum cineva se poate. Căsători cu o persoana care e mai jos decât rangul sân. Tradiţia regimentarul prevede ca nici un membru să nu contracteze vr'un menaj cu vr'o artistă sau cu cineva care nu are o situaţie bine definită. E tocmai cazul lui Dick. Hope Joynei nu aie părinţii cunoscuţi Cine sunt ei? Ştim că sunt bogaţi, dai nu ştim cine e.

— Bine draga, sări colonelul, dar eu o cunosc tocite bine.

— N'ai de unde s'o cunoşti, Lady Cyntia îl închise gura cu afirmaţia asta neargumentiatâ şi încheie:

— Cred că Dick în caz că nu va renunţa va trebui să părăsească regimentul. Bobbie se scuză

— 8 5 – că are treaba şi se retrase. Mergând spre casă se gândeu de ce e aşa de pornită Lady Cyntia contra Ini Hope Joyner. Ajuns aoasă luă hotărârea să însărcineze câteva agenţii de cercetări, să-i dea o listă exactă a tuturor

persoanelor născute în, 10 Iunie. Oare nu la 10 Iunie primea Hope Joyner un buchet de flori delà acel necunoscut?

Graham Hallowell se mutase în vila indicată de Trayiifc*. Era o frumoasă locuinţă styl Tudor, înconjurată de o grădină destul de mare şi perfect liniştităVila era tipul ideal pentru o locuinţă liniştită. Diana nu corsimţi să locuiască cu ei.

Vila era întreţinută de un grădinar taciturn şi ursuz şi de femeia sa care mai îndeplinea şi funcţiunea de menajeră. Cum sosi Graham el îi arătă toată vila. Toate camerele erau încuiate cu cheia afară de un dormitor, o sufragerie şi un salon.

În fundul grădinii remarcase un turn, înalt şi foarte bizar. Nu avea nici o fereastră. O singură intrare avea. Când vru să-l viziteze se găsi nas în nas cu grădinarul care îi spuse:

— Deocamdată grânarul acesta nu are nimic în • 1 aşa că nu-i nimic de văzut.

Dar ce fel de grânar e ăsta luminat cu elec* iricitate?

— Trebue lumină multă şi electricitatea e med eftinâ decât a scobi la ferestre.

— 8A —

Grohcrm se întoarse în vila şi după un nmn nm trezi cu grădir

— Vom ac:1 ceaiul ţ-i.: ^-ţi şi chem • ->• • • > birou.

Graham ii privi puţin surprins. Dece îi dădun*» cheia? O ideie îi trecu prin cap. Se apropie de birou. Un singur sertar era încuiat. Graham ii deschise. Intr'un phc mare, o ioaie de hârtie avea câteva rânduri bătute la maşină.

„Crown Garage va accepta să-ţi puie la dispoziţie, împrumut, un auto. Mâine va trebui sa fi la barul „Trei Mateloţi” unde vei găsi pe căpitanul Ely Boss. Vei lua contact cu el fără să te întinzi la vorbă cu el. Vei fi însărcinat să transporţi „fructele' în India. Lui Ely Boss i-a intrat în cap că transporţi cocainä, aşa că nu e nevoie ca el să ştie ceva. Vei avea o cabină, nu tocmai confortabilă, să ai grijă să-ţi

faci rost de -o broască extrem de solidă căci eu îţi voi mai da o mică oaşa de bani. După ce citeşti arde scrisoarea în faţa iui Marwsey”'

Când termină de citit o arse la lumânare în fatcr grădinarului şi-l întrebă:

— Unde e barul „Trei Mateloţi”?

Mawsey răspunse greoi, deabia-i eşeau vorbele din gură.

— Nu cunosc bine regiunea… Dar când eram tânăr, exista un bar cu numele ăsta pe drumul dockurilor Victoria.

Trrcu” şi plecă încet.

Seara peia iu, rcnsivuniui graaanar? Aduse un plic mare închis pe care scria numai „G. HauovreiF* Când îl deachiae constată că aveaînăuntru? Cartea pe care i-o arătase Trayne la club. O foaie, de hârtie căzu din volum. Graham citi r „înainte de a înapoia cartea lut Mawsey, pulne-o înti'unul din plicurile pe care le vei găsţ în sertarul al treilea al biroului. Astfel vei proceda în fiecare seară. Arde scrisoarea”.

După ce arse scrisoarea în faţa lui Mawsey îi spuse:

— Ei bine Mawsey, poţi să re duci.

— Vă cer iertare domnule, dar am ordinul să stau lângă d-tatat timpui cât vei citi. Ft&i aveţi voie să faceţi nici o notă şi nici să copiaţi vr'un rând.

— Bine, zise Graham.

Citi, cu Mawsey lângă el până la? Ora 3t îm noapte.

A doua zi. Dimineaţa citi ziare şi cărţi Se; lăsa seara când Graham sosi la taverna „Trei Matev loţi” unde găsi pe căpitanul Ely Boss. Căpitanul Ely Boss eia un veritabil coloe, îmbrăcat cui o haină de piele sub care se zărea un tricou foarte naraţi Avea un colan de păr în juxuâ figurii şi nişte' ochi injectaţi de sânge. Căpitanul ElyBoss nu prea em vorbăreţ.

Plecară împreună să vorbească. Eli Boss ena la curent cu totul şi-i spuse lui Graham de unde sat ia broasca, cu toate că el era de părere, că e mai bine fără broască.

După ce se despărţiră Graham găsi <: o t, piu dent să se înapoeze tot pe unde a venit căi | uni tierul nu i se părea prea faimos.

La staţia de autobus, unde aştepta mai multa lume, văzu ceva ce făcu să i se înmoaie nicioareluvăzuse pe Mrs. Ollorby 1

CAPITOLUL IX.

Se întoarse la maşina sa şi în loc să ia direcţia vilei se duse spre o cabină telefonică şi ceru legătura cu Tiger Trayne care răspuns© aproape imediat

— Am întâlnit una din prietenele d-tale, începu Graham cu precauţie. Iţi aminteşti de această femeie pe care am zărit-o dela fereastră?

— Mrs. O?… Da. Unde ai văzut-o?

— La Canning Town. Am avut impresia că mă filează.

— Treci să mă iei. Te aştept pe Wardour Street Fii acolo în 20 de minute. Maşina e cu conducere interioară, nu?

Graham porni maşina şi într'un sfert de oră ere pe Wardour Street. Văzându-l pe Trayne încetin ca să poată să sară înăuntru.

— Regente Park 1 ordonă Trayne.

Până ajunseră acolo nu schimbară nici o vorbă

— Acum vorbeşte-mi de femeia asta.

— Nu am mult de spus în privinţa ei insă an nvut impresia că m'ă filat toată seara. Din nou c fâcere area căzu intre cei doi oameni.

— Mă întreb, ce ştie ea la urma urmei, zise Trayne pe *on meditativ. Era la „Trei Mateloţi” când ai văzuto?

— Nu. Cred că m'a văzut de când am părăsi pe căpitan. Tot timpul cât am vorbit cu el stradc a fost goală.

— Hmm! Trayne nu păru convins. Este extraordinară femeia asia grasăBrusc îl întrebă:

— Ei ce orezi de Eli?

— Căpitanul? Splendid animal 1

— Im orice acar cândvei fi pe bard nu. MMa săi iei neapărat vr'a doua: sats rare* revolvereŞi wez$ că msxi are a pârtie uzată. Femeile fE o bsuiă. Deailtfel am stipulat eu în contractul meu cu ai «ar să U5IE im nici a femeie.

Convaarbirea terminata! Graham lăsă peTrayne pe Growm Street şi se duse spre.

— Casăc în. Mare mteză. Acasă îl aştepta tocituinul Mawsey

— Aşteptaţi vVo convorbire telefonică dna oraş?

— Nu 1 M'a căutat cineva?

— Ete!” o femeie care mi-a dicta* a notăpentma ebrs.

Graham se duse repede la birou, zăsi a foaie de hârtie o luă ia mână şi citi: „Mu există casă de bani maţ bună cor 79 d&n secţia B.”.

Faţa lui Graham devenise livida. Căci nr. 79- era numărul celulei pe care o ocupase, iar secţia B era un corp din infernul numit: „Aşezământul penitenciar din Dărtimoor”.

— 90 —

CAPITOLUL X.

RriKţul de Kisfaloeton ştia: s& orgcmiEeze sertoem astuoase. Tocmai coborâse «ă vadă oum se *tanjase prin saloane când veni în întâmpinarea iui,. Coltey Wamngtan.

Riki, prinţul, imediat îl întrebă pe Colley oare renifie special ou jumătate de oră ananrtea oeloraiţi invitaţi:

— Ce-ai făcut, ai învitat-o?

— Da şi i-am scris o scrisoare în care i-am spus: ă va fi „şi Diana MaTtyn pe care nu vrea să o ntâlnească.

— Bine. Dar va retuşa. Mai bine nu o invitai po Diana.

— Nu, mai bine am iăcut. Ea va răspunde că OU vine din cauza Dianei. Aşa cu atunci când nu va: i Diana nu va putea refuza.

— 91 —

— Bravo Şi când o vei invita?

— Când excelenţa Voastră veţi fi părăsit Anglie… Căci e de cea mai mare importanţă să fsţi cât mai departe de Anglia.

Va trebui ca toţi pasagerii vaporului pe oare veţi călători să ateste nevinovăţia Voastră.

— Crezi că vei reuşi?

— Simt sigur 1

Serbarea decurse în toateliniştea. Diana Martyn. Fu aşezată alăturea de n i^ck şi putu să-i spuie că părinţii lui Hope Joyner nu sunt cunoscuţi. Colonelul arătă o mare minare şi fu chiar indispus când Diana îi mai spuse:

— Cred că în caz că o va lua în căsătorie, Dick va fi nevoit să-şi dea demisia din regimentul de Gardă Berwick? Nu?

— Nu cred!

— Dar ce spune lady Cyntia? Întrebă ea răutăcioasă.

Colonelul fu indispus toată seara şi iăcu mină proastă.

A doua zi dimineaţa Diana se duse să-l vadă pe Graham. Auzise pe prinţul de Kishlaston şi pe Colley Warrington vorbind cu aprindere despre Hope Joyner, ori asta era ceva nou pentru ea şi lebuia să întrebe neapărat pe Graham.

II găsi pe Graham completamente sfârşit. Avea searcăne mari în jurul ochilor. Toată noaotea nu dormise. Ii spuse cu amărăciune cum îl filase mm 92 —

Mrs. Ollprby şi cum găsise nota pe bliou ETulQ fură întrerupţi dan convorbire de prea tăcutul M”< dinar care anunţă:

— Cunoaşteţi pe o oarecare Mrs. Ollorby? La treba el cu voce joasă şi puteţi să o primiţi?

Diana Şi bărbatul ei se priviră cu stupefacţie 1 Tânăra femeie fu prima care-şi recapătă sângele rece.

— Unde e ea?

— Aici 1 răspunse surâzând Mrs. Ollorby. Făcându-şi intrarea în vilă: „Bunăziua la toată lumea. Ce frumoasă zi… Nu-i aşa. Când mă gândesc că sunt' oameni cărora: le place malul mărel şi corăbiile decât zilele însorite în grădină. Nu-i aşa Miss Diana?

Diana nu răspunse nimic.

— Ceeace-i curios la corăbii e numele lor caraghios. Uite „Fretty Anne” de exemplu. Ce nume graţios pentru o aşa

cutie de conserve şi cu un căpitan cu care nu prea face să străbaţi oceanele cu o casă de bani. Nu eşti de părerea mea Miss Diana?

Grădinarul, în picioare lângă uşă, nu făcuse nici o mişcare. Apariţia lui Mrs. Ollorby îl pietrificase. Diana Martyn, recăpătându-şi sângelo reco începu:

— Ce însemnează…

Grasa doamnă o întrerupse cu o oarecare bruscheţe:

— Ce însemnează sosirea mea neaşteptata în retragerea voastră aşa de plăcută? Asta mă Sn-

— 93 – irefaam şi eu Casa asta e foarte frumoasa. O cuiosc deal tm interi. Tiger Trayne a luat-o de la fohny Delbourne, puţin timp după ce acesta iu prins cu furtul unei bănci. Probabil că l-ai (întâlnit la Dartimoor mister Haiioweli?

Ea se întoarse brusc spre grădinar, pe care-l salută ca pe o veche cunoştinţă:

— Mister Mawsey (nu-i aşa? V-aţi mai numit şi Colter, apoi Wilson. Ţi-am mai uitat din nume dar mi-aduc bine aminte de condamnări. Ce-ţi mai face draga ta nevastă? Lată-vă grădinar. Pun pariu că lui Maşter Mawsey îi place mai mult să îngrijească de Horţ decât de copii *

Diana Martyn palidă o întrebă:

— Totuşi poţi să ne spui acum ce faci aici?

— Nimic. Am venit numai şi numai să mă plimb”. Am stat câtăva vreme pe lângă căpitanul Eli Boss şi m'am gândit că o vizită la Cobham n'ar strica med ales că puteam să evit unor persoane o multirae de necazuri… Nu-i aşa mister Haiioweli 1

— Vreţi ca să mă duc? Scuzaţi-mă dacă v'am plictisit. La revedere Mrs. Haiioweli.

Diana nu răspunse nimic.

— La revedere Mr. Haiioweli.

Uşa se închise în urma grasei femei. Diana se aita înmărmurită la Graham când se auzi câteva bătăi în uşă. Era Mawsey care, cu faţa chinuită, bââbâindu-se întrebă:

— A plecat?

— O cunoşteai deci? Interveni Diana.

— Do şt mai ales pe bărbatul ef. E vstraordi) nară. Mi-a cauzat o mulţime de necazuri.: >„•! • • • «> spre fereastră şi zări pe Mrs. Ollorby car, nt. R se uita la vilă.

— Ea e aici. Ce dracu mai aşteaptă. Se repftli pe scări în jos şi peste câteva minute era în grădină cu o puşcă în mână. Cu douăzeci de metri înaintea lui, lent, mergea Mrs. Ollorby. Îşi puse puşca la umăr şi trase. Cele două detunături se auziră în acelaşi timp. Gloanţele trecură şuerând pe deasupra capului lui Mrs. Ollorby. Mawsey râdea din toată inima de frica pe care i-a oauzat-o când Mrs. Ollorby îşi vârî mâna în geanta ei cât o valiză şi scoase repede un obiect metalic.

O nouă detunătură…

Un glonţ trecu pela urechile grădinarului şi se înfipse în copacul de lângă el. Omul ridică speriat mâinile în sus şi eşi din ascunziş. Mrs. Ollorby înainta spre el.

— Să nu-mi spui că m'ai luat drept pasăre că nu te cred.

— N'am vrut decât să glumesc 1 se bâlbâi Mawsey.

— Zău? Şterge-o repede.

Hallowell era furios pe Mawsey. Când plecă Diana, el îi spuse să-i vorbească lui Trayne. Diana ajunsă acasă dădu de omul pe care dorea cel mai mult să-l întâlnească…

— Ce-a făcut Mawsey?

— De unde şti?

— Mi-a telefonat scumpul meu Graham, n'ar fi rău să se servească mai puţin de telefon. Am să-i retrag din circulaţie pe idiotul ăsta de Mawsey. Îmi trebue linişte pe ziua de 13.

— Ai zis 13, ce înseamnă asta?

— Asta-i data când intră Dick Hallowell de serviciu de gardă.

— Riehard Hallowel? Nu văd legatara 1

— Ai s'o vezi, deocamdată îmi trebue un croitor bun la vilă.

— Mi-ai promis o sumă mare Mr. Trayne, ce trebue să fac?

— Foarte simplu, să iei masa pe ziua de 12 cu lady Cynthia Kisling.

— Cu? Isbucni în râs Diana. Iţi dai seama ce primire o să-mi facă?

— Uite ce e Diana, îmi dai voie să-ţi spun aşa, Turnul Londrei este unul din cele mai pitoreşti anachronisme ale noastre. Serviciul de gardă continuă să ţină la anumite obiceiuri care datează din evul mediu. Intre altele, obiceiul de a da în fiecare seară un cuvânt de trecere. O paroîă. Pe acesta vreau să-l cunosc.

— Şi eu am să-l descopăr? Cine o să mi-l spuie?

— Colonelul... Vei ii la turn la ora 7 şi vei fi primită pentrucă lady Cynthia nu va fi acolo. Colonelul va şti că nu se înapoiază înainte de miezul nopţii aşa că vei lua masa cu el. In timpul mesei vei căuta să afli cuvântul.

— 96 —

Diema se dusese la fereastră şi so uliu ulmii Înfrigurată.

— Când vei eşi un băiat cu ziare va tMişe. vi I vei spune parola.

Diana se gândea cât de greu se câştigă 50 00(1 de lire.

— Nu-mi prea place asta 1 reluă ea, întorcându-se spee Tvrayne. Dar Tiger Trayne nu mai era In odaie. Se eclipsase în momentul psihologic.

— 97 —

CAPITOLUL XI.

Graham Haiioweli trecea prin momente ioai: desagieabile... de nervositale de îndoicdâ. Singu tatatea mi îi permitea să se consacre prea mul meditaţiei. Odată telefonase Ini Diana dar se seu «ase că nu poate veni, întrucât avea o întâlnire dela care EU putea lipsi.

Maitstey grădinarul părăsise vila. Fusese înlocuit imediat cu un altul mal tânăr dar tot atât d «atent şi cu tot atâta grije.

Graham cunoştea pe dinafară planul operaţiilor. Cu cat îl studia mai mult cu atât i se părea mal simplu. Textul scris de Trayne arăta o siguranţă In reuşită care depăşea simţul comun. De exemplu ce-l neliniştea pe Graham era faptul că

Trayne nu scrisese nimic cu privire la felul cum va lua bijuteriile.

Rolul lui Graham era destul de simplu şi tânâ-

— 99 – ruj cunoştea îndeajuns consemnele Tumulul Londrei şi extraordinarele mijloace de apărare care păzeau podoabele regale. Cu toate astea îl cuprinsese o nelinişte care creştea mereu până într'acolo că se hotărî să se ducă la faţa locului să adă. Alese o Sâmbătă. O mulţime de lume ve-ea Sâmbăta aşa că avea timp destul să-vadă. 'ăcu puţin coadă apoi se îndreptă spre turn după ce căpătă un tichet verde. Apoi pătrunse în Turnul Wakefield care adăposteşte Bijuteriile Coroanei. Tezaurul regal se găsea protejat de două uşi din oţel de 10 cm. grosime. In centrul odăii era un fel de cutie de fier în care erau făcute mici vitrine de sticlă în care se aflau puse celebrele bijuterii ale coroanei. Putu vedea strălucirea sinistră a Prinţului Negru, splendorile diamantelor Africa. Dar pe Graham nu asta îl interesa ci totul altceva. Anume sistemele de alarmă care imediat făceau să sune sirene şi sonerii, ce era atinse sau sparte geamurile dela micile vitrine. Era dealtfel imposibil să se vadă conexiunile sistemelor. Când Graham se găsi afară se simţi uşurat. Imediat după aceia se duse la Diana unde găsi pe Colley Warrington.

— Diana trebue neapărat să-ţi vorbesc. Mi se pare că vrea să te ia Colley la ceai, nu s'ar putea să amâi ceaiul?

Spre mirarea lui Colley, Diana se întoum* |mutru ai şopti:

— Te rog foarte mult să mă scuzi Colley…

— Totuşi Diana…

Ea ridică capul:

— Simt sigură că Graham are să-mi spună lucruri extrem de importante aşa că ne vedem la 6 la hotel.'

— La revedere Graham, îi strigă Colley din vestibul.

Graham măsura cu paşi nervoşi camera. Când se întoarse Diana el îi spuse:

— Trayne e nebun… Nebun, de legat. Vin dela tum unde am iost să văd camera cu bijuteriile. Ar fi mai uşor de spart

Banca Angliei. Chestia e omeneşte imposibilă.

— Totuşi nu e în obiceiurile lui Trayne de a se lega de imposibil. Crezi că lucrul pe care trebue să-l faci e realmente periculos?

— Periculos sigur că da 1 Dar şti bine că sunt *(curajos, am sânge rece tot ce trebue. Dar trebue neapărat să-l văd pe Trayne. Mi-a spus că vine mâine seară la vilă Trebue să-i explic franc că mor de nelinişte.

Ea îl privea tăcută. Nu era totul rău în el. Avea ştofă de om cinstit. Diverse obstacole îl depărtase de calea bună. Ea îl iubise mult de tot şi nu o încetat nici odată să-i arate simpatia. In orei» pe-

— MM – nibile prin cure trecea simţea o strângere do inima.

— Yom trsce şi prin asta Graham şi voi fi cu tino mereu.

El ae uiiă curios la ea. Observase o schimbare ID tonul ei. Şi atunci un surâs cald apăru pe faţa lui. Era prima oară când surâdea dela eşirea din închisoare. Ii întinse mâna.

— Trebue să-ţi mulţumesc Diana. Graţie ţie sunt mai optimist. Se îmbrăcă şi plecă. Diana în urma lui rămase întristată. Dacă i se va întâmpla ceva lui Graham?

— 1 «-

CAPITOLUL XI!

Era siud de primire a lady-ei Cynthia: Dick Hallo. Veil fusese mai mainte la ea şi-i voib'.se do Hope Joyner. Coloneasa se arătase inimă de piatră. Dacă vroia să o ia, să-şi dea demisia. Di*-^ plecase supărat. Bobbie Longfellow iu primii după 10 minute.

— Bobbie I Pe tine te aşteptam.

— Dece?

— Tu eşti prieten cu Dick 1 Cine e Hop* Joyner?

— O fermecătoare fată pe oare Dick o va lua Jn căsătorie.

— Ce păcat că va părăsi regimentul.

Bobbie se vede că ştia ceva, tăcuse oare Mf* ceiîri? Că-şi lua inima în dinţi şi spuse:

— Lady Cynthia d-ta eşti contra oiicdivk cAift toiii cu o femeie cu un trecut…

— Bine înţeles ca să nu fie de 100 dt> ani

— Nu chiar o sută cj să zicem, nţa. il. U «w «< i şi trei.

Lady Cynthia se uită tnspâimânHiiii l. i ifiiWimt locotenent şi poli groasnic. Mai veniră doi Invitaţi aşa că ramase totul baltă. Bobbie se retrase şi plecă satisfăcut.

Când Mr. Tsayne se deplasa dela un lec la altul, o făcea cu atâta abilitate că niei un detectiv nu-l putea urmări.

Când sosi la Cobham la vilă, Diana deja sosise. Trâvne se duse întâi la ferestre se convinse că totul e înehis ermetic şi se aşeza pe un divan.

— Croitorul meu îţi place? 11 întrebă el pe Graham.

Tânărul' om înclina din cap afirmativ. Graham începu să vorbească:

— Trayne 1 Toată afacerea mi se pare irealizabilă. Am fost astăzi la turnul cu bijuteriile. Tre-r bue 2 ere şi jumătate numai ca să dai jos poarta şi apoi toate semnalele de alarma. Cea mai mică tentativă de efracţie declanşează sonerii în tot tumul.

— Ascultă Graham, de cât timp crezi tu că prepar eu asta?

Diana fu aceia care răspunse: • – Kishlaston e în Anglia de 6 luni.

Trayne dădu din umeri cu dispreţ:

— Kishlaston e numai omul pe care-l aştept de 10 ani. Mat mult chiar, căci sunt 12 ani de când am conceput proectul să eliberez pe guvernatorul Turnului Londrei de cea mai sdrobitoare din grijile sale. De 12 ani mă gândesc să iau Bijuteriile Coroanei. Cred că sunt singurul om care cunosc sistemele de alarma afară de gardieni. Ştiu totul milimetru.

Tăcu un moment şi se adresă lui Gralixmi

— Hai să mergem kt turnul din grădină.

— La grânarul fără grâne?

— Dai.

Plecară cu toţi. Pe drum Graham întrebă de răs, punderi. Trayne spuse:

— Crezi că vom fi urmăriţi? Nu 1 Aici ailă cr vor fi răscumpărate. E Kishlaston şi regatul lui lo mijloc. Nu se va face scandal din asta. Ajunseră la turn. Intrară. Graham tresări. Aspectul îi era familiar, îşi dădu seama tocmai când urcând o scară se găsiră în faţa a două panouri de fier. Interiorul clădirii era identic cu cel din turnul bijuteriilor. O reproducere exactă.

In. Mijlocul camerei se găsea la fel ca şi în turnul Wakefleld o cutie de fier cu miei vitrine de sticlă în care se aflau însă în loc de bijuterii, un oarecare număr de blocuri şi baghete de lemn care înlocuiau, covoarele şi sceptrele regale.

Trayne se apropie de cutie mişcă de undeva o manetă şi oblonaşe de oţel acoperim vitrine! ^. Apoi apăsând din nou pe maneta se ridicară. El se apropie liniştit de vitrină şi scoase un bloc de lemn fără ca să se audă vr'un sgomot.

— Dar, interveni Graham, s'emnalele de alarmă?

— Ele nu vor funcţiona. Aceasta a fost una din • cele mai mari piedici. Mi-au trebuit doi ani şi colaborarea unui electrician suedez pentru a da de rost. Insă am reuşit. Nu mai fi nelinişţit. Totul va merge normal. Vom face în fiecare seară până pe siua de 13 repetiţii. Vei purta chiar costumul p «care îl vei avea şi în ziua de pomină.

— 105 —

Înainte do plecare prinţul de Kishlaston avu două in'rovederi. Prima cu Trayne, într'o plimbaro cu maşina pe aleele unui parc, a doua cu Colley Warrington. Acesta îşi freca mâinile de bucurie. Reuşise să invite pe Hope Joyner la masă, minţind-o că-i va da relaţii asupra familiei ei. Prinţul îl întrebă de itinerarul pe care ii vor urma după Ce Hope va fi îmbarcată cu iorţa pe vasul căpitanului El {Boss. Colley li arătă în amănunt toate escalele, absolut tot. Când plecă Colley avea la el prima parte a salariului primit delà Riki.

În ciua de H, Miercuri, Tumul Londrei se găsea în ceaţă. Prin curte străbăteau trei lucrători. Se vede că Înalţii

funcţionari delà minister se îngrijeau de situaţia bijuteriilor căci trimiseseră oameni pentru a îngriji de dispozitivele de alarmă.

Lttdf Oyntbia era supărată. Colonelul plecase la biblioteca: să mai citească ceva. Atunci iu când s «telefona şi primi o importantă comunicare telefonică.

— Doamna nu poate fi deranjata acum, răspunse femeia de serviciu.

— Spune stăpânei că o caut în zadar din ziua de 10 Iunie – replică vocea delà celălalt capăt «d firului.

Când servitoarea ti comunica aceasta o emoţie intensă ii schimbă figura.

Bine, am să-i vorbesc. Du aparatul în cabinetul colonelului.

Timp de cinci minute, lady Cynthia se întreţinu cu vocea joasă, închisă în cabinetul colonelului. Când eşi din cameră era de o paliditate extraor- «iiimfd. Seivitodrea crezu că era din cauzei iu», nei de care sulerea.

Când colonelul se întoarse, o găsi gata ile plecare.

— Fâeci, draga mea?

— Da JohnMi-am adus amin; j că de-o Junã întreagă promn seara asia VL*OI prietene. E o veritabilă corvoadă dar nu pot să mă sustrag.

— Vasăzică voi mânca singur.

— Inviiă-ţi un ofiţer. Dealtminteri pela ora 12 voi fi îndărăt – şi plecă.

Câud tocmai şr ducea la masă i se anunţă» vizită: Diana Mai. Y_.

— Ce surpriză 1 exclamă el. Ce vânt bus ta aduce?

— Cyathia

— Se poate? Colonelul nu-şi putu ascunde) mirarea.

— Da desigur, reluă, viu Diana. Cynthâa a telefonat cameristei mele şi am căutat să nu scap ocazia să iau masa cu ea căci mie foarte simpaucâ şi regret foarte mult neînţelegerea care a umbrit puţin prietenia noastră.

Colonelul părea zăpăcit:

— Nu înţeleg ce sa întâmplat: Cynthia a 'osf obligată să plece. Păcat.

DiaDa suspină:

— In cazul ăsta…

— Dar nu draga mea, te poftesc lu mafâ. Cytf; thia nu mă va ierta niciodată că te 'xui îăsut a? Pleci.

Perspectiva de a petrece o seară singur cu aşa frumoasa companie nu-i displăcea. Către sfârşitul mesoi Diana îi puse candid o întrebare:

— Cum se face ca să ieşi din turn noaptea?

— Dacă cunoşti cuvântul de trecere nu rişti să fi împuşcată.

— Există cuvânt de trecere? Ce caraghios. Şi cuvântul ăsta…

— E schimbat în fiecare zi. Azi e…

— Abracadabra, sugeră ea.

— Ba nu. Nu chiar aşa de complicat. Deobicei e un nume de oraş. Astă seară e… este… Aha! Boston.

— B o st o n!

Conversaţia continuă cu alt subiect şi până la ora 10 colonelul o avu în faţă. La 10 ea plecă. Colonelul o conduse până la poarta citadelei.

Când să se urce într'un taxi un băiat cu ziare se apropie de ea… Ea-i strecură un shiling înfăşurat într'o hârtie. Pe hârtie scria: „Boston I”

CAPITOLUL XIII.

Era unu dimineaţa când o barcă cu mo abcdefghijklmnopqrstuvwxyzşţăîâtoi acosta la debarcaderul turnului. Patru oameni scoborâră. Santinela tocmai se depărta de gheretă cu paşi cadenţaţi. Unul se trecură după ea. Apoi în ceaţă se auzi un târâit înăbuşit, sgomotul unoi puşti căzând jos~şi apoi nimic. Din nou tăcere.

Graham Hallowel la rândul lui se sui pe chei. Purta uniforma ofiţerilor de gardă: Aproape de „poarta trădătorului” îl aştepta unul din tovarăşi.

În apropiere se auzea pasul cadenţat al unei santinele. Tovarăşul lUf se dădu la oparte. Mâna lui strângea un mic cilindru metalic format ca o sticlă, oare conţinea probabil vr'un gaz cu efecte paralizante căci cel ce umbla cu el purta o mască de cauciuc.

— Halt 1 Cine e acolo?

— Prieteni.

— Înainte 1

— Boston 1 zise Graham.

— Bun î treci I.

Asta a fost tot. După câteva minute omul zăcea în gheretă cu o sticlă de wisky lângă el. Graham recunoscu în omul cu masca de cauciuc pe Wawsey.

— Stai lângă mine, zise el şi imediat ce termin cu Dick Hallowel ia-i locul.

În curând o lumină apăru în terebre. Era Dick escortat de un subofiţer şi doi soldaţi.

— Să mergem acolo, zise Mawsey.

Graham nu. Auzi nici un sgomot. Sergentul şi» oldaţii mergeau în iată iar Dick după el. Maw-> • iey se dădu lângă el şi acesta căzu brusc. Mawley îl trase rapid de o parte iar Graham îi luă tocul. TJnu! Din soldaţi întoarse capul.

— Pr! >e.<=tr înainte zise el exact ca şi cum ar H ris Dick. Halt.

Tocmai ajunseseră la ghereta unde era solda* tul de sentinelă.

— Omul ăsta r bolâ”-? Întrebă Brusc Graham*.

— Na şliu nimic, sir. Ei l doimi?

Il scutură sdravăn.

— 1 F Filip 1… Cred că e beaf

— Du-l la corpul do r ardă.

— Bine sir. Trebue să punem altă sentinelă?

— Inutil.

Sergentul plecă dă->d din cep spi© corpsu ca gardă luând cu el sentinela purtată de cei doi Boldaţi.

Graham se duse pe terasa postului unde ero o singură sentinelă.

— Ia o bucată de şocolată, băiatule.

Omul se nfta nimit. Nu era obiceiul oiiţeriloi ci ir xdm Berwfck” sg G&I dulciuri oam «w. Ll>u li nifTC) nopţii.

— Mulţumesc sir, vd mulţumesc 1 se bolbai «<i.

Muşcă din ciocola*, mestecă puţiu şi deodalâ îşi strânsa pieptul cu mâinile. Graham îi prins» puşca care cădea şi-i trase corpul în. Tr'ua. Colţ obscur.

La fel făcu şi cu a doua santinelă. Graham se IqtTarse tocmai bine când omul îşi pierdea cunoştiinţa.

— Iutoarce-t© la corpul de gardă şi nu lăsa pe «ergert să iasă.

Graham ascultă ce-i spuse Mawsey. Sergentul tocmai eşea ca să-i spuie că ar ii bine să pună altă sentinelă. Graham îl făcu, cu greutate, să Intre In casa corpului. Se auzi un uşor fluerat. Semnalul convenit.

Tocmai trecuse d9 turn. Când o voce îl strigă din întuneric:

— Hailo Dick am să-ţi spun ceva.

Era Bobbie Longieliow.

Graham comise eroare mare răspunzând lui Bobbie, care-i spimea c î nu ştia unde era Hope:

— N'am timp de vorbă…

Subit Bobbie îl prinse de mână şi se uită atent la el…

— Doamne! Nu e Dick HallowelCine e?

Un pumn îi Întrerupse fraza. Graham fugea cu paşi mari spre poartă. Mavrsey îl aştepla.

— Iute l.

Trebuia s o şteargă repede căci se auzea deja o comandă scurtă ca o împuşcătură.

În momentul când sărea în barca-automobil, un glonte ii şuera pela ureche. Barca pomi repede. Graham îşi scoase hainele ofiţereşti şi le arunca în apă. Mawsey îi spuse kt ureche:

— Nu putem merge pe Tamisa. Telefoanele şi telegrafele trebue să sbâraâie. Baroa trase la ţărm. Trei automobile

aşteptau. Mawsey cu o casetă mare sub braţ îi spuse lui Graham să se suie într'unul.

— La Blackheath, o altă maşină te aşteaptă. Şoferul are instrucţiune precise şi înainte de zorii zilei trebue să fi pe bordul lui, Pretty-Anne". Ai revolver?

— Nul

— Foarte rău.

La Blackheath un auto îl aştepta. In viaţa lui nu mersese Graham cu o aşa viteză. Peste 20 minute era pe bordul unei şalupe care-l ducea pe bordul lui Pretty-Anne unde îl aştepta Ely Boss.

— Coboară în cabină. Ştii unde e. Este şi o cassă de bani şi broască bună.

„Pretty-Anne" judecând după respiraţia regulată a maşinei era în mişcare. Marea aventură începuse.

Deodată o lovitură surdă se auzi la uşă.

— Cine e acolo?

— Deschide în numele lui Dumnezeu 1 murmură o voce gâfâind de teroare.

Deschise. Un om acoperit de sânge se rostogoli înăuntru.

Era Colley Warington. *

Graham Hallowel asculta cu groaziî <. I |n nea Colley.

După ce o adusese pe Hope Joyner p (, i.

— I drogată, Eli Boss în momentul când voia n «'i <» urce pe bord i-a aruncat 1n cap ceva greu înaâl a căzut în apă. Sângele care-i curgea pe faţa 11 orbea ApaJ-a mai trezit. Era spânzurat d<- ufl cablu care atârna în apă. Apoi se urcase şi bătuse la el în uşă.

Graham îl băgă într'o cameră alăturată îi dădu o pernă şi o pătură. Apoi se duse la valiza lui, îşi scoase browningul lui mare şi eşi pe bord. Eli Boss se plimba pe punte. Nu prea-i convenoa că mai e cineva. Graham se apropie şi-i spuse:

— Eli Boss, este o fată pe bord şi am ordiin precis să veghez asupra eiFerească Dumnezeu să te alegi de ea. Ne-am înţeles?

Fără să răspundă, colosul se întoarse şi plecă bombănind.

CAPITOLUL XIV.

Bobbie lu cel ce-l descoperi pe Dick căzut la marginea unui bjastion. Acum acesta zăcea pe patul din camera corpului de gardă, având Ia cap pe colonel; care nu se culcase căci nu venise soţia şi un medic.

Sergentul de gardă navali ce o furtună să spună că fuseseră găsite 4 sentinele fără cunoştinţă. Toţi fură aduşi şi întinşi în paturi.

Medicul în pijama se forţă să-i aducă la viaţă.

— Au fost gazaţi.

Colonelul dădu imediat ordin să se sure alarmase duse acasă unde găsi pe Iady Cynthia îmbătrânită cu 10 ani.

— Ce-i cu tine Cynthia?

— John! Am dinat cu un om pe care nu l-am' văzut de 23 de ani.

Bălăbănindu-se şi împleticindu-se, guvernatorul sivii al turnului pătrunse la colonei.

— Colonele… Colanele.

— Bijuteriile Coroanei furate î şi se prăbuşi.

Colonelul fugi spre camera tezaurului Semnalele de al arm q erau tăiate îşi adu.3(* aminte de inginerul care prezentase acte aşa de bine fasificate.

În timpul acesta Dick îşi revenise. Bobbie îi u 5 spuse cine îl înlocuise şi-i apuse că nu găsise pe Hope. Tocmai vorbeau când Bobbie Longfellow fu chemat la colonel.

— Bobby trebue să se ducă un ofiţer capabil să spună tot, ia ministrul de război. A telefonat adineaori. Tu te vei duce.

— Unde locueşte?

— Intr'un apartament din Revonshire House.

Bobbie tresări. In aceiaşi Casă locuia şi Hope Joyner. Plecă imediat. Primul lucru pe care îl întrebă, când ajunse în imobil fu dacă Hope se întorsese. I se răspunse că nu. După aceia a intrat la ministrul de război cu care vorbi timp de o oră. Acesta încheie:

— Un comunicat va fi transmis presei la timpul oportun, până atunci nici un soldat din gardă nu va vorbi cu vr'un

jurnalist.

După ce plecă de duse ia Dick şi-i spuse ce aflase.

Hope jovner dispăruse.

Dacă exista vre'un om pe care evenimentele de astă noapte să-l fi lăsat indiferent, acesta era Tigei Trayne. Tocmai îşi citea ziarul când îi 'u anunţată vizita lui Mrs. Ollorby.

— Bonjur, scumpă doamnă. Ce mai face tânărul Hector.

— Bine. Puţin obosit.

Pentru ce aţi venit să mă căutaţi?

— Pentrucâ astă noapte logodnica lui Dick Hal-» krwell, a fost dusă pe bordul-lui Pretty-Anne.

Cine e ea?

— Hope Joyner…

Nu putu să-şi isprăvească Mrs. Olloii. Y liiitii Tiger Trayne se repezi la ea şi o scutura da lllliall cu ochii eşiţi din cap.

— Cum ai zis, uilă el? Cum ai zis?

— Hope Joyner1

Tiger Trayne se linişti. Deoaată se uită adâno în ochi lui Mrs. Ollarby.

— Pentru ce mi-ai spus asta?

— Pentru că sunt o… mamă. Asta iţi ajunge. Nu?

— Nu voi uita niciodată Mis. Ollorby, ce-ai iăcut pentru mine.

Înainte ca ea să răspundă se repezi la un sertar scoase un revolver mare şi iugi pe scări în jos. In stradă îl aştepta automobilul. După cinci miauâe maşina se oprea în iată Turnului Londrei.

Cu mari dificultăţi Trayne fu lăsat să ajungă la Dick Haâlowell. Îndată cei doi oamoni se găsiră faţă în iată.

— Mr. Trayne, ce pot să iac pentru d-ta? Murmură Dick.

— Hope Joyner a fost răpită astă noapte. Ştii asta?

— Nu!

— Ţinea la d-ta? Întrebă Trayne uitându-se blând la el.

— Da, o iubeam. De ce întrebi?

Tiger Trayne răspunse încet, cu vorbele rari.

— Pentrucă e lata mea…
— Fiica d-tale? Dick nu-şi mai revenea 1
— Vom vorbi altă zi de asta. Pentru moment ce importă este să o salvam.
— 117 —
Cunoşti vr'un bun pilot, un ora în car® să ai toată încrederea?
— Chiar ou am brevei şi cred că-mi voi procura uşor un aparat.
— Bine, hai la colonel.
Cei doi ajunseră la locuinţa colonelului. Dick lăsă pe Trayne în salon şi se coase la coloneL
„Deodată lady Cynthia apăru în salon şi manifestă o emoţie violentă văzând pe Tiger.
— Ce… Ce faci aici 7
— Hope. Icyner a fost răpită 1
— Hope Joyner… Doamne 1 Ea e?
— Hope e fata mea, asta-i tot ce pot să-ţi spun. Eu am crescuc-o dr. pă ce mama eî a părăsit-o. Mă înţelegi Cyritbra?
Ea trebui să sesprijine de perete ca să nu cadă
— Da, Tiger. Da 1
Apăru Dick.
— Am autorizaţia, să mergem.
Automobilul sbura sDre aerodromul militar Xingskey. Comandantul provenit prm telefon le puse la dispoziţie un avion de vânătoare.
Peste cinci minute avionul dispărea la orizont în dfreeţâa Estului.
Graham după c© se plimbă pe vas îşi luă o pătură şi începu să pândească la uşa oabânei lui Eli Boss. AdomL.
Sosirea lui Eli Bossâl deşteptă. Trântâiea uşei mai ales făcu să turbure liniştea.
— Ei, «ă te vedem fcranAnw 1 l, i tfTfflfl. _.
Din iruniuseuie taie.

Cramponat de pereteie «ie ie» *» ui • «MiiutH tânăra tatu, mută de oroare, privea Ux ruin «• apropia de ea Eli Boss. O expresie d*> l>e» 1 • plăcere lunma faţa lui Eli.

— O trumuseţe, micuţei, o adevărată fmmmnţ» I pronunţă el cu un râs hidon.

Brusc mâinile lui uriaşe se repeziră la umeri» lui Hope… Dar In momentul cresta răceala unul obiect metalic pe gât îl făcu să se întoarcă.

— Ce înseamnă asta. Codeam că nu ai nici c armă

— Eşi afară '. M'aua? Grauara spumega de Iurte aş DI că Eli Boss se retrasa.

Hope de abia îşi reveaiso.

— Eu sunt Graham Kaliowesl, fratele lui Dick. Vei fi mai în siguranţă cu mine.

Deabia eştră pe puntea superioară că o vie durere îi străbătu braţul.

Un gloate ii siîşiase mâna. 12 indivizi sub conducerea iul EH Boss înaintau spre el.

Cu toate că era râul îşi. Scoase revolverul şi trase confuz, 2âri pe Eli Boss câ-fi duce mâinile la gât şi că a căzut pe jos.

Dar l&ptg prea «Ta inegală. Auzea glonţele ricoşând de uşa metalica rangă care se adăpostise.

Din nou braţul îi fu sfâşiat de un alt glonţ, intimul glonţ îl trase într'un vlăjgan oare se reper->a. Acesta se rostogoli.

— 119 —

Cu un urlet de furie, tui negru se repezi ia el…

Micul avion de vânătoare sbura deasupra canalului Mânecii când Tiger strigă:

— Uite, acolo î El e 1

Dick nu mai stătu la gânditspuse lui Tiger tare;

— Ţinte bine…!

Avionul coborî vertiginos spre „Pretty-Anne”.

Un şoc teribil, un sgomot asurzitor. Botul avionului se înfipsese în puntea superioară. Aparatul se opri brutal în lemnăria vasului.

Violenţa loviturii îl aruncă afară pe Trayne şi câteva secunde râmase fără cunoştinţă.

Dick Halloweâl era însă cu revolverul în mână în faţa lui Eli Boss aare de-abia se ţinea sângerând, în picioare, cu o privire de nebun în ochi.

— Unde e miss Joyner?

Uriaşul arătă un colţ al vasului şi se prăbuşi jos. Trayne văzu o formă femenină acolo şi sări depe punte jos lângă ea. Tânăra fată eraleşinată.

O luă în braţe şi începu să o mângâie, în timp ce murmura:

— Cred că nu l'au curăţat pe Graham.

Se întoarse spre Halloweâl şi-i spuse:

— Ţine-o 1 Nu vrei?

Dick o luă în braţe, în timp ce Trayne se ducea spre Graham care zăcea însângerat pe punte.

S'ar ii crezut că nu mai avea mult de trăit. Dar Trayne care practicase medicina îi făcu nişte bandaje solide şi se uita cu admiraţie la el. li salvase fata.

În timpul acesta, distrugătorul trlmfs în căutarea lui „Pretty-Anne” se apropia.

— 12fl —

EPILOG.

Este o axiomă că guvernele sunt deasupra legii comune. In prada a diverse sentimente, 4 poiuou ne aşteptau ca roţile scârţâietoare ale carului justiţiei sd se pună în mişcare.

Intr'un mic cotlage din Surrey unde îşi termina convalescenţa. Graham, foarte slăbit îi spunea Dianei:

— Mi-e greu să gândesc cd voiu fi băgat în închisoare tocmai acum când am ajuns să-ţi cunosc inima ta Diana…

Tânăra femeie îl privea surâzând.

— E imposibil Graham. Am siguranţa că aşa ceva nu se va produce. Bijuteriile Coroanei s'au înapoiat celor în drept… Jurnalele h'au spus un singur cuvânt asupra acestei afaceri… Şi sunt sigură că nu vor încerca nimic contra ta# căci dacă vor îndrăsni…

Ea nu-şi termină fraza. Ştia bine că dacă va trebui să renunţe la această dragoste nouă ce înflorise între ei, viaţa n'ar mai avea sens pentru ei.

Cât despre Tiger Trayne, cu toate că ştia că

— 121 —

Bub supravegherea poliţiei, aştepta evenimentele» să treacă în linişte.

Cel care se îngrijea cel mai mult era Dick Halâowell, cu toate că avea câteva indicii sigure că acest incident e pentru totdeauna închis.

Intr'o frumoasă zi, ledy Cynihia pătrunse, pe neaşteptate în locuinţa lui.

— Te-am văzul eri seara la Bitz cu o fată încântătoare. Nu cumva era Hope Joyner?

— Da răspunse Dick, puţin brusc.

— Când mi-o vei prezenta?

— Credeam că nn prea ţineţi să o vedeţi. Doriţi să o cuncaşteti adevărat?

Ea înclină di» cap:

— Aş> fi foarte fericită să fac cunoştinţa fetei care va trebui într'o zi să facă parte din regiment. Şi e cazul) uţ Pope Toynei, nn?

— Nu îady Cynirua. Eu voi părăsi regimentul 1

Tânărul cm avu un gest de negaţie.

— Nu vei fac» acest luci», 1si reluă ea aerul ei poruncitor. Aş fi ioo. Te fericriu să văd acest copil intrând în Teahnent. Pirk, aş vrea sa UU pentru ea ca… O. ca o… marnă.

Dick ridică miro? Capwt. Căci surprinsese un ton nou în vocea lady ei Cynihia. Bănuise ceva 1

— SFÂHŞ1T —

Cotoiul do Angora cié ION CÂRCOTAŞI}

Când căpitanul Pierre in¡tra în cabinetul ctdM nelului ITrancois, acesta îl invită, cu un ton toftltl amical, să ia loc. După cel privi zâmbitor, ml-a direct în chestiune:

— Ascuâtă-mă tinere! Am auzit despre du-tneata vorbindu-se numai bine. Se spune că eşti an mare iubitor de animate,

lucru care m'a bucurat foarte mult. Ştiu că posezi o colecţie întreagă de vietăţi, pe care le iubeşti ca pe copilaşii dumttale. Lucrul acesta m'a hotărât să-ţi vorbesc, gândmdu-mă că numai d-ta ai fi persoana cui aşi puU-i încredinţa pe Lulu.

Dar, stai să-ţi explic cine este Lulu! Cred ci n'ai mai văzut un asemenea exemplarLulu vJLe un formidabil cotoi de Angora, un specimen cum rar se 2 n lámese, un cotoi mare şi soîid, cât un câine do vâri atoare.1 Are un păr creţ ¿i mătăsos, mai alb decât hermina. Nuusai blana ñ valoreará o avere.

Dragă amice, nu-ţi mai vornese ae capul mare ca de panteră şi de ochii cât două biloae de fosfor.

Să-l vezi, când îl mângâie soţia mea, cum toarce de frumos, parcă-ai asculta o simfonie muzicală.

M'a costat o avere şi ţi l-aş oferi pe un preţ de nimic, căci ştiu bine că încape în mâini bune.

Zău, ar fi păcat să nemerească la cineva care nu l-ar îngriji, cel puţin cum l-am îngrijit noi.

Dragul meu, nici nu am cuvinte să-i laud inteligenţa.

— Căci nu am văzut încă un animal atât de deştept ca Lulu.

Te înţelege din ochi, ce vrei să-i spui şi este atât de cuminte cum nu-ţi închipui. Să-l fi văzut acum câteva zile, când a prins un şoricel, cum l-a adus în faţa noastră, voind parcă prin aceasta să ne arate că ne este util şi îşi câştigă prin muncă dragostea ce-o avem pentru el.

Dragă amice, nu l-aş fi dat pentru nimic în lume. Dacă după atâtea calităţi nu ar avea şi un defect. Cred că înţelegi cât de mult ţinem la el, însă cu tot regretul trebue să-l dau cuiva, căci nepoţii mei. Iimediat ce-l văd încep să ţipe şi să tremure de frica lui. Şi ca să fiu sincer, nici el nu se împacă cu el Când se întâlnesc, Lulu sbârleşte coama-i stufoasă, ridică coada, mare cât un evantai din pene de struţ alb şi se pregăteşte să le sară în piept.

Ţi-l ofer pentru o sută de franci, care echivalează cu a zecea parte din cât m'a costat pe mine.

Colonelul sună şi ordonanţa aduse pe o tavă de argint cafele şi coniac. Căpitanul răspunse cam încurcat:

— Domnule colonel, vedeţi d-voastră… Dar, nu

— 124 – ştM.1 cum să! Iicep. Soţiei melc mi i |>in- |iW ii M il mai cu seamă albe. Eu le actor, îiiKu iui mă |*M i rău cu ea. Şi aşa am în fiecare zi scandal, i I I im făcut menajerie din casă, iar bietele animata i >i< nu suferă dela ea în lipsa mea.

— Stai să ne înţelegem! D-ta spui că nu i phn n soţiei pisici albe. Ei bine, eu mă fac forte să ti <» vopsesc în negru. Chem foarte frumos coaforul şi l spun să mi-o facă neagră ca tăciunele şi atunci erei că vei fi mulţumit.

— Dar, vedeţi d-voastră, soţia mea este o fire rea, care m fiecare zi l-ar căptuşi cu bătaia pe bietul Lulu şi – Da lasă dragă, că n'o să-l omoare, de altfel câte-o corecţie din când în când nu i-ar strica, căci bătaia este ruptă din rai şi în felul acesta animalul se ataşează mai mult de om.

Poate ţi se pare preţul prea scump, asta-i altceva, nu trebue să te jenezi, spune-mi cât oferi şi dă-mi mâna să facem târgul, căci este păcat să-ţi lipsească, din colecţie.

Să zicem că ţi-l dau vopsit gata, negru ca pana corbului, cu cincizeci de franci, ai fi mulţumit?

— Domnule colonel, eu l-aş lua cu plăcere, însă trebue s'o pregătesc mai întâi pe soţia mea, căci altfel bietul animal împreună cu mine vom simţi diin plin furia ei.

— Va să zică te temi de furia unei femei! Mă miră faptul acesta, căci te cunoşteam, că faci parte d'n galeria eroilor, care s'au luptat vitejeşte şi sunt decoraţi pentru faptele lor de eroism. Spune-mi mai bine că nu vrei să-mi dai «hxbc pe ei şi *e- «ra înţeles fără să invoci motive.

Dar să ştii, chiar pe gratis n'am să ţi-l dau, măcar să scot alai cât plătesc vopsitul părului. Fac sacrificiul acosta pentvucn Luiu va trăi la d-ta la &i ca la mine. Hai, serveşte-te cu coniac şi spune-mi când să ţi-l trimit, căci o singură

dată în viaţă întâlneşti ocazia să devii proprietasui unui extraordinar cotoi de Angora pe un preţ de nfknie. Mai ia te rog un păhărel de coniac şi nu mai sta pe gâadur-

— Domnule colonel aţi fost informat greşit. Am în casă o colecţie de animale şi păsări, însă împăiate, nicidecum vii. Închipuiţi-vă, ce aşi întâmpina din partea soţiei să-i duc un animal atât de feroce ca Lulu. Cred că nu ar sta nici o singură oră ou el şi i-ar face de petrecanie.

— Ascultă dragă căpitane i Pe onoarea mea că ţi l-aş da şi gratis, numai scapă-mă de el. Ce am discutat rămâne între noi. Mai ia te rog un păhăres şi să-mi spui nu cumva cunoşti pe cineva care ar putea să mă scape de potaia aceasta scârboasă?

Nu l-aş fi dat, dar a îmbătrânit şi-i cade păruit care de multe ori se depune pe hainele noastre. De când sunt n'am văzut o tambelă de animal mai mare decât el, doarme încontinuu, făcând aerul din jurul său de nerespirat.

Nici măcar fioros nu este, lua-lar dracu de pipernicit. Am vrut să-l împuşc de câteva ori, însă s'a opus soţia cu toate că este atât de trântor, încât nu se duce pe afara nici pesrtru necesităţi.

*V cât? Ori îl văd îmi Tine să turbez, însă mă stăpânesc căci nu vreau să deslănţul furtuna pasă.

Am o situaţie foarte proastă, căci toţi ai oi 11 i* dau dreptate doamnei, aşa că nu văd scăpăm <) • cât la d ta.

Am reuşit să-mi conving soţia, care a auzi» el eşti un mare iubitor do ariimale, să ţi-l cedeze în schimbul sumei pe oare a plătit-o pentru bestia acum zece ani. Eu îţi dau mia de franci, d-ta ŞI plăteşti, trimiţi ordonanţa să-l ia şi pune-l să-i lege un pietroi de gât şi să-l arunce în Sena.

Să mai luăm câte un coniac şi te rog din suflet fă asta pentru mine, căci îţi voi fi recunoscător.

SFÂRŞIT